BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!



HALKIN YOLU

19

28 Haziran 1977
250 Kuruş

CAN GÜVENLİĞİ İÇİN CHP'NİN "ASAYİŞ KOMİTESİ"NE GÜVENİLEMEZ

Emperyalistlerin ve hakim sınıfların büyük bir kesiminin derinleşen buhranın yükünü halkın sırtına yüklemek ve aynı zamanda halkın muhalefetini bastırmak için bugün tercih ettikleri CHP azınlık hükümeti kuruldu. Emperyalist çevreler ve hakim sınıfların sözcüleri hükümetin kendileri için "ılımlı" ve "güven verici" olduğunu belirterek hükümeti onayladılar. Emperyalistlerin mali kuruluşlarının sözcülerinden, büyük burjuvazinin en ileri gelenlerine kadar; Dünya Bankasından, yeni çarların sesi Pravda'ya, Koçlara, Sabancılara, işçi sınıfının mücadelesinin düşmanı sarı sendika ağası Halil Tunç'a kadar tüm sömürücü ve zalimler Ecevit hükümetini alkışlıyorlar. Necdet Uğur gibi adı Lockheed rüşvet olayına karışmış birinin İçişleri bakanı olduğu, Ziya Müezzinoğlu gibi 12 Mart bakanının, Tarhan Erdem gibi büyük burjuvazinin has adamlarının Orhan Eyüboğlu, Ali Topuz gibi CHP içinde büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet edenlerin bakan koltuklarında oturduğu bu hükümet halka mı, yoksa emperyalistlere ve hakim sınıflara mı hizmet edecektir? Bunu anlamak zor değildir. Seçimlerin bitmesiyle birlikte meydanlarda halka verdiği sözleri rafa kaldıran ve hakim sınıflara güvenilir olduğunu ispatlamak için teminat üstüne teminat veren Ecevit hükümet kurulduktan sonra bu işi iyice ilerletti. Büyük burjuvazinin en kodamanlarından Sabancı "hükümeti destekleyin"çağrısı yapınca Ecevit hemen arkasından "güvenoyu umudum çok arttı" diyor. Ve hakim sınıflara, emperyalistlere çok beğenecekleri bir hükümet programı hazırlayacağına dair müjde veriyor. Ekonomik durumun kötülüğünden sık sık sözederek halkı, yeni zamlara, vergilere, sömürüye katlanmaktan, buhranın yükünü sırtlamaktan başka yol olmadığına inandırmaya çalışıyor. 2,5 yıldır halka azgınca zulmeden sokakları, okulları, fabrikaları halkın kanına bulayan Demireller, Türkeşler ise ortalığı velveleye veriyor.

Onlar yaygarayı bastıkça CHP, "devletin korunmasından" sözediyor, hakim sınıflara "sizin çıkarlarınızı en iyi biz koruruz" diyor.

Hükümetin son olarak aldığı "can güvenliği" kararları da CHP-nin halkın değil, hakim sınıfların umudu olduğunu ortaya koymaktadır.

"Olay çıkaran herkes yakalanacak", "asayiş sağlanacak" gibi neye yönelik olduğu belli olmayan sözlerle mi halkın can güvenliği sağlanacaktır? Can güvensizliğinin kaynağının ne olduğu belli değil midir? Can güvensizliğinin kaynağı 1 Mayıs'ta halkı yaylım ateşine tutan, yüzlerce devrimci köylüyü, işçiyi, öğrenciyi işkence tezgahına çeken MİT katilleri işkencecileri değil midir, daha üç gün önce Istanbul'da gecekondu halkına copla, silahla saldıran beyni yıkanmış polisler değil midir? Yeşilköy'e, Sirkeci'ye bombalar yerleştiren faşist 12 Mart generalleri değil midir? Demireller, Türkeşler, Ülkü Ocakları, MHP değil midir? Devrimci işçilere, gençliğe azgınca saldıran Rus uşağı besleme İGD değil midir? Özetle, can güvensizliğinin kaynağı emperyalizme dayanan, hakim sınıfların faşist diktatörlüğü ve Rus uşağı sosyal - faşistler değil midir? CHP hükümeti, üç beş faşist memuru işten atmakla halkı "can güvenliğini" sağladığına mı inandıracaktır? CHP hükümeti şimdi can güvensizliğinin esas kaynağı olan bu güçlere karşı sırtını dönerek "asayiş" ten söz ediyor. Sömürüye zulme karşı grev yapan işçiler mi "asayiş bozucu" dur, demokratik üniversite için mücadele eden öğrenciler mi, toprak için mücadele eden köylüler mi "asayiş bozucu" olacaktır.

CHP hükümeti daha da ileri giderek valilere, MC'nin duvarlara afiş asılmasının önlenmesi konusundaki kararlarının uygulaması için genelge göndermiştir. Onların istediğine göre, ülke emperyalistlere peşkeş çekilecek, halk üzerinde zulüm ve sömürü artacak ama devrimciler bunu teşhir eden bir afiş bile asmayacak, halk, köleliğe, zulme ve sömürüye karşı sesini yükseltmeyecektir.

Görülen odur ki, CHP hükümetinin aldığı kararlar halka can güvenliği değil, emperyalistlere ve hakim sınıflara sömürme ve zulmetme özgürlüğü sağlama, faşist diktatörlüğü koruma yönündedir. Bu kararlar halkın mücadelesini bastırma, demokratik mevzilerini elinden alma, halkın üzerinde bürokrasi ve polis baskısını arttırma yönünde güçlü bir eğilim ve tehdit taşımaktadır.

Artık açıkça görülmüştür ki, hükümet değişikliği halkın durumunda hiçbir önemli düzelme getirmeyecektir. CHP hükümeti, emperyalizm ve faşizmle uzlaşmakta, düzeni korumaktadır. Onlar şimdi halka can güvenliği sağlamak için değil, halka zulmeden faşist diktatörlüğü koruma çabasındadırlar, faşist diktatörlüğün "demokratik" cilası görevini görmektedirler. Can güvenliğinin sağlanması için reformcu CHP'ye güvenilemez. Can güvenliğini sağlamada güvenilecek tek güç vardır; milyonlarca halkın iki süper devlete faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi. Bu mücadele saflarında birleşerek faşist diktatörlüğün zulmüne terörüne, sivil faşist çetelerin saldırılarına karşı direnmeliyiz. Fabrikalarda, okullarda, köylerde işyerlerinde örgütlenerek can güvenliği için mücadele etmeliyiz.

Can güvenliğimizi sağlamanın tek yolu budur. Can güvenliğimiz için mücadele ederken CHP hükümetinin halk üzerinde polis ve bürokrasi baskısını arttıracak olan her girişimine karşı direnecek, ama faşist diktatörlüğe darbe vuracak her girişiminin kayıtsız yanında olacağız.

Devrimcilere ve halka karşı saldırıların arttığı, her gün faşistlerin yeni canlara kıydığı ve CHP'nin "asayiş komitesinin" halkın can güvenliğinden çok hakim sınıfların sömürme özgürlüğünü gözetir olduğu günümüzde yalnızca can güvenliği istemek yetmez. Bunun için mücadele etmek hem de doğru bir şekilde mücadele etmek gerekir.

HALKIN YOLU

faşist diktatörlük hükümet değişikliğiyle yıkılmaz

1970'den bu yana ülkemizde giderek hızlanan bir altüst oluş yaşandı. Ekonomik siyasi ve sosyal bunalımın derinleşerek arttığı bu dönemde 71'den sonra 7 hükümet kuruldu. Son Ecevit hükümeti ise bu 6 yıl içinde kurulan 8. hükümet.

12 Mart 1971 darbesiyle ülkemizde yarı-askeri faşist diktatörlük tezgahlandı. Faşist darbe, dünyadaki bütün temel çelişmelerin keskinleşmesine bağlı olarak, ülkemizdeki ekonomik, sosyal ve siyasi yapıdaki köklü çalkantıların sonucu ABD emperyalizminin ve işbirlikçi hakim sınıfların, halkın mücadelesini terörle boğmak, kendi açmazlarına ve aralarındaki çelişmelere çözüm bulmak için tezgahlandı. Halkın varolan her türlü demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlandı En küçük bir direniş bile kanla bastırıldı. Devletin tamamen faşistleştirilmesi adımları hızla atıldı, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının doğrudan bir yıldırma aracı durumuna getirilmeye çalışıldı. Bu dönemde işbirlikçi tekelci burjuvazi dizginsiz bir sömürü ile hızlı bir sermaye merkezileşmesi ve yoğunlaşması sağladı. Ancak, gerek efendileri, ABD emperyalizminin zaaflarına bağlı olarak, gerekse diğer yandan milli burjuvazinin direnişi, başta proletarya olmak üzere çalışan halkın direnişi sonucu askeri-faşist diktatörlük yerleşemedi. Faşist diktatörlük gerilemeye başladı.

İşte bu dönemde kurulan dört faşist hükümet, bu gelişmelerin bir ifadesi ve parçası olarak kuruldu. Birinci ve ikinci Erim, Melen, Talû hükümetlerinin hepsi, bu süreçte belli aşamaları ve değişiklikleri anlatmakla birlikte esas hizmet edecekleri amaç aynıydı: yarı-askeri faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak. Değişen şartlara göre bu amacın gerçekleşmesine en uygun hükümetler oluşturuluyordu.

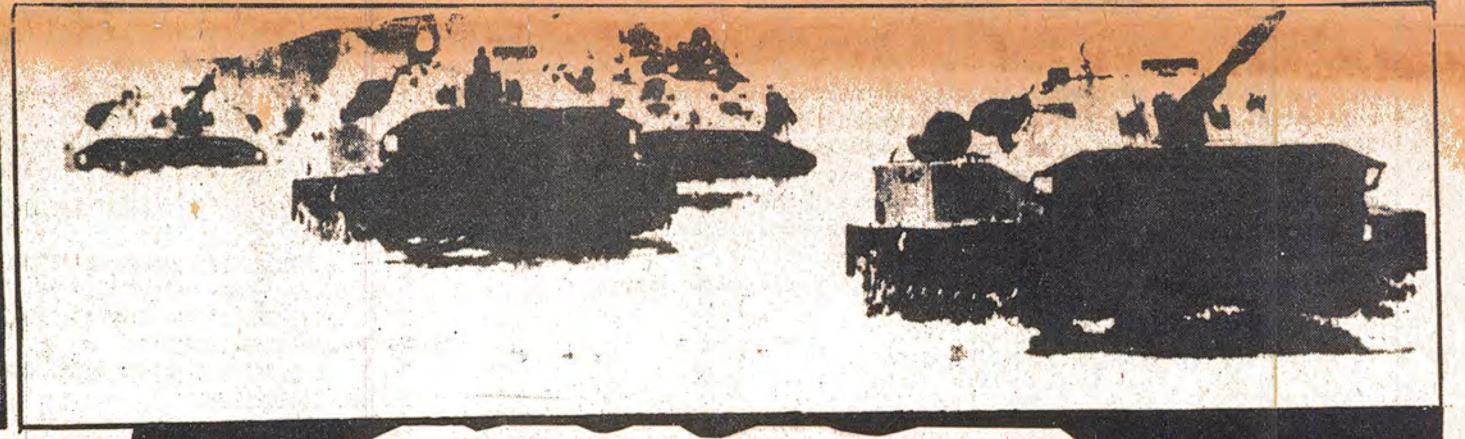
73 seçimleri sonucu kurulan CHP-MSP hükümeti faşist diktatörlüğün zaaflarının, gerilemesinin bir ifadesiydi. Halkın faşist teröre ve zulme karşı direnişini peşine takan CHP'nin hükümet olması, faşist diktatörlükte açılan bir gedikti. Faşist diktatörlük yenilmemiş geri mevzilere çekilmişti. Bu durumu bir yönüyle Ecevit'in "hükümet olduk, ama iktidar olamadık" sözleri yansıtıyordu.

73 sonrası, faşist diktatörlüğün askeri biçimlerle sürdürülmesi girişimlerinin yerini, parlamenter süslerle güçlendirilmesi yollarının denenmesine bıraktığı yıllar oldu. Bu yıllar, faşist diktatörlüğün gerilemesinin devam ettiği, devrimci uyanışın, giderek kabarışın yaşandığı yıllardır. İki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesinin yoğunlaşması, ABD'nin gerilemesinin hızlanması, derinleşen buhranla birlikte kendiliğinden kitle hareketinin yükselmesi, faşist diktatörlüğün zaaflarını arttırıyordu ve gerilemesini getiriyordu. Bu şartlarda kurulan Irmak hükümeti de, Demirel'in MC'si de faşist diktatörlüğü güçlendirme, devrimci kabarışı boğma hedefini başaramadı. Sürekli uygulanan faşist terör, saldırı ve katliamlara rağmen "siyasi istikrar" gelmedi. Hakim sınıflar arasındaki dalaşma hızlandı. MC hükümeti dağıldı.

Şimdi oluşturulmaya çalışılan bir Ecevit hükümeti, kitlelerin memnuniyetsizliğinin ve bunun ifadesi olan kendiliğinden eylemlerinin en fazla yoğunlaştığı, ekonomik, sosyal ve siyasi buhranın en fazla derinleştiği bir döneme raslıyor. Emperyalistlerin sözcüleri, büyük burjuvazi ve top-

De.sa.7'de





Brejnev Carter' ın suçlamalarını yanıtladı

"SSCB silahını hiç kimseye asla çevirmeyecektir"



YENİ ÇARLARIN SON HAMLELERİ

Belgrad konferansı, bütün "barış", "yumuşama", "detant", "insan hakları", "güvenlik", vs, vs. laflarının bolca kullanılmasına rağmen, iki süper devletin rekabetini en çıplak bir gerçeklikle bir kez daha ortaya sermiştir. Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi arasındaki rekabet yakıcı bir şekilde Belgrad konferasına da yansımış ve konferans daha gündem maddelerinin tespitinde çıkmaza girmiştir. Süper devletler şimdiden bir birlerinin kirli çamaşırlarını sergilemeye başlamışlardır. Ve Belgrad konferansı iki yıl önce büyük gürültülerle yapılan Helsinki'deki konferansın ne kadar aldatıcı, halkları uyutmak için düzenlenen bir komedi olduğunu yeniden gözler önüne sermiştir. Hergün dünya halklarına, kendi ülkesindeki halka ve işçi sınıfına zulmeden Amerikan emperyalizmi, sıra Rusya'ya geldiğinde en büyük "insan hakları koruyucusu" kesiliyor. Ama dünya halkları Amerikan emperyalizminin bu ayak oyunlarına, 30 yıldır "demokrasinin koruyucusu" maskesiyle sürdürdüğü en koyu faşist baskı ve sömürüden dolayı yakından tanıdığından, kanmıyor.

Bu arada Rus sosyal - emperyalistleri de yeni hamleler peşinde. Rusyadaki son gelişmeler bunun ifadesidir. Yeni Çarlar 60'larda değiştirip kuşa çevirdikleri Stalin anayasasını hepten ortadan kaldırarak, şimdiki saldırgan ihtiyaçlarına cevap veren yeni bir anayasa hazırladılar. Podgorny'nin tasfiyesi ve onun yetkilerinin de Brejnev'in elinde toplanması, Rusya'daki sosyal-faşist devlet mekanizmasında, yürütmenin daha da merkezileştirilmesinin, yönetimin en saldırgan klik olan Brejnev kliğinde merkezileşmesinin ifadesidir.

Yeni Çar Brejnev, bu başarısının ardından hamlelerini sıklaştırdı. Belgrad'taki uşakları, "barış, silahsızlanma, detant" gibi laflar ediyorlar. Yine Brejnev'in kendisi "SSCB silahını hiç kimseye asla çevirmeyecektir "diye yeminler ediyor. Ama bir yandan özellikle Doğu Avrupa'da askeri güçlerini pekiştirip, bütün Avrupa'yı ve Türkiye'yi hedef alan nükleer füzeler yerleştiriyor. Rusya'nın silahlanma hızının yılda %16'yı aştığı son yıllar (ki bu toplam endüstri ürünleri değerlerinin 2-3 katıdır) saldırganlığının çarpıcı bir kanıtıdır.

Bu gerçekler karşısında Brejnev'in "barış" lâflarının bektaşinin içkiyi bıraktığına dair ettiği yeminlerden farkı yoktur. Brejnev, "bir kıvılcım dünyayı ateşe boğar, bütün insanlık mahvolur" gibi, 60'larda Kruşçev'in ettiği sözleri tekrarlamaya başladı. Yalnız bir farkla. Amacı sadece Kruşçev gibi dünya halklarını tehdit etme, haklı savaşlara, dünya halklarının devrim ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkma değil, bunun yanı sıra Kruşçev gibi diğer emperyalistlerle uzlaşma yerine tam tersine diğer emperyalistleri de tehdit etmek, hegemonya mücadelesinde üstünlüğü sağlamak. Benim müdahale ettiğim alanlara sakın el uzatmayın, dünyayı ateşe boğarım diyor Yeni Çar Brejnev.

Bütün bu gelişmeler Türkiye açısından da önemlidir. Hâlâ Rusya'yı bir "dost" veya "reformcu" olarak görenler için uyarıcı olmalıdır.

Enerjiden, ekonominin temel alanlarına kadar Rusya'ya bağımlı kılınmaya çalışılan Türkiye, iki süper devletin yoğun hegemonya alanlarından biridir. Hakim sınıflar da bu hegemonyaya hizmet etmektedir. Yine Amerikancı faşistlerden Demirellerin Türkiye ve Yunanistan arasındaki meseleleri uluslararası platforma çıkarmaya çalışmaları -gazetelerde Yunan adalarının silahsızlandırılması konusunun Belgrad konferansında Türkiye tarafından dile getirileceği yazılmakta-Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginliği arttırmaktan ve Rusya'nın bölgeye müdahalesini geliştirmekten başka bir sonuca hizmet etmemektedir. Revizyonistlerin Belgrad konferansına methiyeler düzmelerinin, Politika gazetesinde hergün Amerika'ya çatarak Rusya'yı ve Brejnev'i reklam etmelerinin nedeni de efendilerine yaranmak Türkiye'yi Rusya'nın dümen suyuna sokmaya çalışmaktan başka birşey değildir. İkinci dünya savaşı döneminde Alman emperyalizminin uşağı milli şef faşizmine karşı mücadele eden Amerikan uşaklarının rolünü bugün revizyonist beslemeler Amerikan emperyalizmine karşı Rus uşağı olarak mücadeleleriyle oynamaktalar.

Yeni Rus çarı Brejnev dünya halklarına "silahsızlanma" "barış" nutukları çekerek alabildiğine Rusya'yı silahlandırması, dünya halklarına tehditler savurması, bütün denizlerde filolar dolaştırarak azametini göstermeye çalışması boşuna. Onun azameti kofluğunu da içinde taşımaktadır. Yeter ki dünya halkları uyanık olsunlar, herhangi bir süper devletin çıkartacağı savaşa karşı hazırlansınlar. Yeter ki Türkiye halkı da iki süper devlete ve uşaklarına karşı bağımsızlık ve demokrasi bayrağını yükseltsin, bu temelde savaşa karşı hazırlıklı olsun. Gelecek günler emperyalistlerin ve gericilerin değil, dünya halklarınındır.

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

Halkın Yolu'na,

Yurdun dört bir yanında "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" isteyen onlarca mektup geldi, devrimci yurtsever basına yapılan baskıları, engellemeleri, gazete yazı işleri müdürümüzün tutuklanmasını protesto eden mektuplar, imzalar aldık. Ve hâlâ devrimci yurtsever basın üzerinde baskılar sürmekte, gazetemizin halka ulaşması türlü yollarla engellenmeye çalışılmaktadır. Gazetemizi satan, dağıtan devrimciler gene gözaltına alınıyor, işkence görüyor, karakola çekilip dayak atılıyor, hakarete uğruyorlar. Ama görüyoruz ki bu baskılar gazetemizin halka ulaşmasını engellemek şöyle dursun, mücadele azmini yükseltmekte, çabaları arttırmaktadır.

Çünkü devrimci yurtsever basını yaşatan milyonlarca çalışan halkın doğrulara, gerçeklere susuzluğu kurtuluş yolunu aydınlatan gazetelere yediği ekmek, içtiği su gibi sahip çıkmasıdır. İşte faşist baskıları göğüsleten, tesirsiz hale getiren de budur, bu olacaktır. Yoksa faşist diktatörlüğün tanıdığı yasalar "verdiği" özgürlükler değil.

1 Mayıs'ta yaşayan halk gördü; tekellerin, basın tröstlerinin beslediği ve onlar için sınırsız olan özgürlükte gerçekleri nasıl gizlediğini, çarpıttığını, halkın gözüne perde çekmek istediğini, onlar için özgürlük de sınırsız, yalan söyleme, halkın mücadelesine kara çalma özgürlüğü de sınırsızdır.

Bilelim ki bu şartlar da devrimci basının halka ulaştırmak için çalıştığı her yazı, her satır yüzlerce devrimcinin işkenceye falakaya çekilmesi, polislerin ve revizyonistlerin baskılarına mal olmaktadır. Bilelim ve gazetemizi ancak halkın sınırsız desteği ve gücüne dayanarak bin kat fazla çabayla halka ulaştırmakta gayret gösterelim.

Gazetemizi ayakta tutan halkın gücüdür ve bu gücü biz gazetemizin gösterdiği yolda harekete geçirebiliyor muyuz? Bunun somut göstergesi gazetemiz için mektuplar olmaktadır. Gazetemize gelen mektuplar mücadelenin seviyesini ve canlılığını büyük ölçüde ortaya sürmektedir. Birkaç kez söyledik ve yine tekrarlıyoruz: yayınlanmasa bile -ki biz mümkün olduğu kadar çok mektup yayınlamaya çalışıyoruz- mektuplar bizim için çok değerlidir. Mücadele deneyleri ve sürekliliği açısından İzmir'li yoldaşların çabaları tüm bölgelerdeki devrimcilere örnektir. Diğer yerlere kıyaslandığında Istanbul ve Karadeniz'den mücadelenin yüksek bir düzeye erişmiş olmasına rağmen gazeteden de anlaşılacağı gibi hemen hemen çok az hatta çoğu zaman hiç mektup gelmiyor. Bu çeşitli nedenlerin yanında gazetenin, işçilerin ve köylülerin mücadelesini ilerletmede nasıl güçlü bir araç olduğunu kavranmamasındandır.

Gazetenin gerçekten halkın mücadelesinin bir parçası yapabilmek onu sadece dağıtmak ve satmaktan ibaret midir? Elbette değil. Öncelikle gazeteyi nasıl okuyoruz, sıradan bir günlük gazete, örneğin gerçekleri anlatan öğreten bir yayın gibi mi, yoksa her satırında her öneriyi mücadelemize nasıl geçireceğimizi en önemli ve birinci dereceden bir sorun olduğunu kavrayarak mı? İşte bu gazetenin gerçekten halkın mücadelesini ilerletmede vazgeçilmez bir araç olmasının birinci şartıdır.

Ve bunun için Halkın Yolu mutlaka tartışarak ve topluca okunmalıdır. Sıradan bir okuyucu gözüyle değil, her yazılanı hayata geçirmek için, okunmalı, tartışılmalı ve öyle kavranmalıdır. Gazetenin her önerisi, çeşitli mücadele alanlarına ilişkin önerileri devrimciler için birer direktiftir. Gazetemizin özellikle de başyazılarını böyle kavradığımızda ve hayata geçirmek üzere adımlar attığımızda siyasetimiz sınanacak, zenginleşecek ve gelişecektir. Böylelikle özgül mücadele biçimleri, özgül siyasetler mutlaka yaratabiliriz, yaratmalıyız.

Gazetemizde yayınlanan "Metaş ve Tariş fabrikalarında mücadele deneyleri" gibi değerlendirmeler ve "Tunceli'de seçim kampanyasının değerlendirilmesi" gibi yazılar, birçok mektupların yanında örnek mektuplardır. Bütün devrimciler mücadeleden böyle dersler çıkararak gazetemize yollamalı ve bunu sürekli yapmalıdır.

Istanbul'daki devrimcilerin eksikliklerini gidereceğine ve gazeteyi mücadelelerinde daha fazla rehber yapacaklarına inanıyoruz.

Ayrıca gazete hakkında düşünceler, eleştiri, öneri, vb. ... sıksık yapılmalı ve sürekli gazeteye gönderilmelidir.

Devrimci basını tüm baskılara karşı koyarak yaşatacağız.

DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
MEHMET ÇERİK SERBEST BIRAKILSIN!

HALKIN YOLU SUSTURULAMAZ

Yurtsever Devrimci basın üzerindeki baskılar, gazetemizin 1 MAYIS katliamını belgelemesinden sonra daha da arttı.

Ecevit'in İzmir'e geleceğini bahane ederek Yurtsever Derneklere yapılan baskınlar ve Gürçeşme Halk Dayanışma Derneğinin flamalarına ve dernekteki Halkın Yolu gazetelerine polisin el koyması, Gürçeşme Derneği tüzüğünü karakoldan almaya giden dernek görevlisine polisin Gürçeşme karakolunda dayak atması, yazı ve afiş yapıştıran yoldaşlarımıza yapılan baskılar karşı devrimin mücadele biçimlerinin sadece bir kaçı...

En son olarak da 25 Mayıs Salı günü İzmir Konak meydanında, geniş halk yığınlarının işten çıkıp evine gittiği kalabalık bir meydanda HALKIN YOLU gazetesini satan bir arkadaşımıza polisin elektrikli jopla saldırması ve yüzlerce halkın önünde dövmesi, onların yüzünü bir kere daha halk yığınlarına kendi gözleri ve duyumları ile gösterdi.

Günde 10 binlerin gelip geçtiği Konak meydanında "işkenceci polisler tutuklansın" şiarını haykırarak gazete satan yoldaşlarımızdan birine saldıran polis onu zorla 35 AA 571 plakalı polis arabasına atmak istedi. Meydanda biriken halka: "Halkın Yolu gazetesi yasak değildir, bu baskılar faşizmdir. Bu polisler faşisttir" diye bağırarak faşizmin, teşhirini ve devrimin propagandasını yapan arkadaşa bir yandan elektrikli jopla halkın önünde vuruyorlardı. Arkadaşımız Gazeteyi havaya kaldırarak bütün halka olayı protesto etti. Netice de onu yere devirdiler ve arabaya götürüp orada da dövdüler. Olaya devrimci arkadaşlarımız yetişememiş ve büyük bir kitle eylemini koyabilmeden uzak kalmıştır.

O yere düştüğü anda bile gazetesini yine havada tutmuştu. Arabada elektrikli jopla ona vuran polisler şunu haykırıyordu: "Polisleri niye işkenceci ilan ediyor, halkı kışkırtıyorsunuz? Bu slogan bizi deli ediyor".

İçi geçmiş düzenin koruyucuları şunu iyi bilsinler ki, bizim sloganlarımız onları daha deli edecek, onlara rahat uyku uyutmayacak, beyinlerine balyoz gibi inecektir.

Gazetenin yasak olmadığını onlar da biliyordu, belki bu tür bir baskı ile proletaryanın mücadelesini engelleyebileceklerini sanıyorlardı. Ancak arkadaşımızın polislerin karşısında kararlı direnişi onlara bu hakkı vermedi ve bırakıldı. Onlar H.Yolunun 13. sayısındaki resimleri "1 MAYIS'TA MAKİNALI TÜFEKLERLE HALKA ATEŞ EDEN FAŞİST POLİSLER TUTUKLANSIN" şiarıyla haykıranları bu baskılarla engelleyeceklerini sandılar.

Biz İzmirli Proleter Devrimciler olarak haykırıyoruz: yoldaşlar! gazetemizin halka ulaşmasında hiçbir engel bizi engellememeli, kanımızı akıtarak da olsa bolşevik yolda büyük adımlar atan gazetemizi halka ulaştırmalı, siyasetini yığınlara mal etmeliyiz. Gelecek dünya bizimdir, onların değil. Onların geleceği Vietnam'dan kaçarken en yakınını dahi ezip uçağa binmek için ayakkabısını, çocuğunu unutanların akibeti olacaktır. Birgün mutlaka yurdumuzda KIZIL BAYRAĞI dalgalandıracağız ve o günün şevk ve inancı ile çalışmalıyız.

İŞKENCECİ POLİSLER TUTUKLANSIN
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
YAŞASIN AYDINLIK GÜNLERİN MÜCADELESİNİ VEREN BÜTÜN YOLDAŞLAR!
YAŞASIN HALKIN YOLU'NUN BOLŞEVİK ADIMLARI!

İZMİR'den Bir Gurup
Proleter Devrimci

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!

Faşistler ve sosyal-faşistler, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı koyan halkımız üzerine yoğun saldırılar düzenleyen şu dönemde bu saldırıların devamı olan devrimci yurtsever basın üzerine de yoğun baskılara giriştiler. Bu saldırıları halkımız yılmadan göğüsleyecektir. Ayrıca yurtsever demokrat gazetelerin yazı işleri müdürleri tutuklanıyor. Bu tutuklamaları ve baskıları protesto ederiz.

KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ SERBEST BIRAKILSIN!

DENİZLİ'den bir grup
HALKIN YOLU Sempatizanları

HALKIN BİRLİĞİ,
HALKIN KURTULUŞU ve
HALKIN YOLU'na,

Yurtsever devrimci basın üzerindeki faşist ve sosyal - faşist baskıları protesto ediyor, tutuklu bulunan yazıişleri müdürlerinin serbest bırakılmalarını istiyor ve kampanyanızı bütün gücümüzle destekliyoruz.

Yurtsever devrimci basın üzerindeki faşist ve sosyal - faşist baskılar devrici mücadeleyi engelleyemeyecektir.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİNİN TUTUKLANMASINA SON VERİLSİN!
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

Giresun'dan 171 İmza

HALKIN YOLU,
HALKIN BİRLİĞİ,
HALKIN KURTULUŞU'na,

İki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı halkımızın mücadelesi geliştikçe, halkımıza yönelik FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST baskılar hergün daha da artmaktadır. Halkımızın mücadelesini kendiliğindencilikten kurtarmak onlara doğru siyaseti götürmek ve onlarla kaynaşmak temelinden hareket eden proleter devrimci hareketin gelişmesini önlemeğe çalışan, kitlelerle kaynaşmasına ve kitle mücadelesine doğru önderlik yapmasını baltalamak amacı güden FAŞİST ve SOSYAL-FAŞİST baskıları kınar, bu mücadelede sizinle omuz omuza olduğumuzu halkımıza duyurmayı devrimci bir yükümlülük olarak gördüğümüzü açıklarız.

Devrimci yurtsever basın üzerindeki baskıların yoğunlaştığı bu dönemde açılmış olan "DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK" kampanyasını tüm gücümüzle destekliyoruz.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!

TRABZON YURTSEVER
DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ
Adına Bşk: Ensar Kılıç

HALKIN YOLU'NA,
HALKIN KURTULUŞU'NA,
HALKIN BİRLİĞİ'NE,

Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği gibi devrimci yurtsever yayın organları üzerinde yoğunlaşan baskılar, devrimci düşüncelerin halkımızın elinde bir maddi güç haline dönüşüp, yurtsever, faşizme-emperyalizme karşı halk cephesinin kurulmasını, devrimcilerin örgütlü birliğinin sağlanmasını engelleme amaçlarından kaynaklanmaktadır.

Sorumlu yazı işlerinin, dergi sahiplerinin yargılanmaları, zindanlara tıkılmaları, böylesine halkımıza yöneltilmiş bir baskılar zinciri olduğundan karşı çıkıyoruz ve 'yurtsever devrimci basına özgürlük kampanyası' nı destekliyoruz. Başta Halkın Yolu gazetesi yazı işleri Müdürü Mehmet Çerik olmak üzere bütün yurtsever basın mensuplarının özgürlüğünü talep ediyoruz.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!..

TÜRK ÖĞRENCİ BİRLİĞİ-NEW YORK
TOB-NY
GPO BOX 2171 U.S.A.

Ben Adana 1.İnönü ilkokulunda Bir öğrenciyim. Okulumuz kapanınca, Halkın Yoluna, faydalı olmak için eskimo dondurması yapıp satmaya başladım. Devrimci öğrenci olduğum için karnemin hepsi pekiyi Halkın yolunu kendime örnek alıyorum
Devrimci yoldaşınız [redacted]
Not: 25 lira gönderiyorum.

DEVRİMCİ YOLDAŞIMIZ,

Halkın davası için mücadele etmek büyük fedakârlıklara katlanmayı gerektiriyor. Sen bunun en güzel örneğini verdin. Halkın Yolu senin gibi halkın mücadelesine yürekten bağlı olanların varlığıyla yaşıyor. Senin inancın ve bağlılığın hepimize örnek olsun. Çalışmalarında başarılar diler, inançla dolu, çalışma azmiyle dolu mektuplarını sık sık bekleriz.

HALKIN YOLU

HALKIN YOLU: Haftalık Siyasi Gazete * Sahibi: Sadun Sönmez * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Alaattin Şahin * Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 4/23 Cağaloğlu-Ist. * Abone ve Yazışma Adresi: PK. 550 Sirkeci-Ist. * Abone Koşulları: Yurtiçi yıllık 120 TL., 6 Aylık 65 TL., Yurtdışı yıllık 200 TL., 6 Aylık 100 TL. * Ödemeler için, Postaçeki Hesabı: Sadun Sönmez 102547 * Baskı: Daily News Web Ofset *

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

İki süper devlete ve işbirlikçileri faşistlere ve sosyal - faşistlere karşı mücadele ülkenin her yanında yükseliyor, güçleniyor. Bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan devrimci yurtsever basın üzerindeki faşist, sosyal-faşist baskılar gün geçtikte artmaktadır.

Faşist diktatörlük sosyal-faşistlerin de desteğiyle devrimci yurtsever basına uyguladığı baskıları yoğunlaştırmaktadır. Devrimci yurtsever gazete ve dergiler toplatılmakta, yazı işleri müdürü tutuklanmakta, hukuki hiç bir gerekçe gösterilmeden sahipleri gözaltına alınmakta, askeri mahkemelerce yargılanmakta, tutuklanmaktadırlar. Bayi ve okuyucular faşistler, sosyal-faşistler tarafından tehdit edilmekte, saldırılara uğramakta.

Bu baskı ve saldırıların amacı devrimci yurtsever basını susturmak, halkımızın Amerikan ve Rus sosyal-emperyalizmine ve işbirlikçileri faşistlere ve sosyal faşistlere karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine yol göstermesini engellemektir. Biz Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği gazetelerinin başlattığı bu kampanyaya Ereğli'li Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu gazetelerini savunan devrimci yurtseverler olarak katılıyor ve bütün baskı ve saldırılara karşı mücadele edeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz. Bu mücadelemizi bir kampanya halinde yürüteceğiz.

KAMPANYAMIZ;

1) Yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasının son bulmasını ve tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını,

2) Askeri mahkemelerin basını yargılamasının sona ermesi,

3) Gazete ve dergilerin toplatılmasının durdurulmasını,

4) Faşistlerin ve sosyal - faşistlerin saldırılarının püskürtülmesini amaçlamaktadır.

Bütün demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek güvencesi geniş halk kitlelerinin bu hak ve özgürlüklere sahip çıkmasıdır. Basın özgürlüğünün de güvencesi, emekçi halkımızın mücadelesi olacaktır. Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverleri kampanyamızı desteklemeye çağırırız.

YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİNİN TUTUKLANMASINA SON VERİLMELİDİR!
TUTUKLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİ SERBEST BIRAKILSIN!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST VE SOSYAL - FAŞİST BASKILARA SON!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

KONYA EREĞLİ'den
HALKIN YOLU ve HALKIN KURTULUŞU
görüşlerini savunan
Devrimci Yurtseverler
351 İmza

DOST HALKIN YOLU'na,

Biz Trabzon'daki yurtsever, devrimci seyyar satıcılar Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun açtığı "Faşist ve sosyal-faşist baskılara son", "Devrimci yurtsever basına özgürlük" kampanyasını bütün gücümüzle destekliyor, yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasını ve işkence yapılmasını protesto ediyoruz.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİ DERHAL SERBEST BIRAKILMALI!
NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

31 İmza

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
MEHMET ÇERİK'E ÖZGÜRLÜK!

Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği gazetelerinin açmış olduğu yurtsever devrimci basına özgürlük kampanyasına biz aşağıda imzaları bulunan M.T.A.'lı proleter işçi ve yurtsever memurlar olarak kampanyanızı destekliyor ve faşist diktatörlüğün yurtsever devrimci basın üzerinde uyguladığı baskı, terör ve zulmü kınıyoruz.

KAHROLSUN YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!
YIKILSIN AĞALIK, TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!
YAŞASIN YURTSEVER ANTİ-FAŞİST HALK CEPHESİ!
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!

Ankara MTA
İşçi ve Memurları - 41 İmza

HALKIN YOLU GAZETESİNE,
FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILAR, DEVRİMCİ VE YURTSEVER BASINI SUSTURMAYA GÜCÜ YETMEYECEKTİR!

20 Ocak 1977 tarihinde gazetemizin sorumlu işleri(yazı işleri) müdürü Mehmet Çerik tutuklanmıştır. Egemen güçler tüm zulüm ve baskılarıyla yurtsever devrimci halkımızın mücadelesini durduracaklarını hayal ediyorlar. Ama unuttukları tek şey var. Ne halkımızın yükselen mücadelesi, ne de yurtsever devrimci basınımız tüm bunlarla susturulamayacaktır.

Aşağıda imzası bulunan biz Salarhalı yurtsever devrimci kişiler olarak Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu'nun düzenlediği "devrimci yurtsever basına özgürlük" kampanyasını desteklediğimizi bildiririz.

Tüm yurtsever ve devrimcileri, bu kampanyaya katılmaya çağırırken; faşist ve sosyal-faşist baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

Rize/Salarha Köyünden
48 İmza

HALKIN YOLU'na,

Gazetemizin diğer proleter devrimci yayın organlarından Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu ile başlattığı "Yurtsever Devrimci Basına Özgürlük" ve "Faşist ve Sosyal-Faşist Baskılara Son" kampanyasını bütün gücümüzle destekliyoruz. Bu kampanyanın da proleter devrimcilerin eylem birliğini sağlamanın araçlarından biri haline gelmesini diliyoruz.

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN EYLEM BİRLİĞİ!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

BULANCAK'tan
H.Kurtuluşu ve Halkın Yolu
Çizgisini Benimseyen
Proleter Devrimciler

Gazetemiz HALKIN YOLU'na,

Faşist diktatörlüğün halka azgınca saldırdığı, sosyal-faşistlerin kendi sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmaya çalıştığı bir dönemde açmış olduğunuz faşist ve sosyal-faşist baskılara son, yurtsever devrimci basına özgürlük kampanyası bu bir avuç halk düşmanına vurulmuş bir darbedir.

Kampanyayı yürekten destekliyoruz. Saygılarımızla.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!

Malatya İPAŞ'tan
Bir Gurup
Proleter Devrimci İşçi

Aşkale devrimcileri olarak, yurtsever devrimci yayın organlarına yapılan baskıyı var gücümüzle protesto ederiz.

Devrimci dergilerin sahiplerinin, yazı işleri müdürlerinin gereksiz yere Askeri Mahkemelerce tutuklanmasına karşı çıkıyoruz.

Sosyal-faşist ihanetler her gün artmaktadır. Devrimci gazeteler sosyal-faşistler tarafından ihbar edilmektedir. Güçleri olduğu yerlerde devrimci yayın organlarının satılmasını engellemektedirler. Faşist baskıları ve sosyal-faşist ihanetleri proleter devrimciler olarak protesto ederiz.

NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!
YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

Aşkale'den devrimciler
49 İmza





CAN GÜVENLİĞİ SAĞLAMANIN YOLU

Seçimlerin hemen ardından, halkın dikkatinin parlamentodaki aritmetik hesaplarına ve hükümet sorununa çekilmeye çalışıldığı dönemde, saldırılar ve cinayetler alabildiğine yoğunlaştı. Hedef sadece devrimciler değil, faşist sürüler bütün halka saldırıyorlar. İşte Erzurum'da öğretim üyesi Orhan Yavuz'u şehit ettiler.

İşte İstanbul'da belediye otobüsüne saldıran faşistler Ahmet Aytaç adlı devrimci öğrenciyi öldürdüler. Birçok yurttaşı yaraladılar. İşte Diyarbakır'da sokak ortasında halka ateş açan faşistler bir yurttaşı öldürdüler, vb.

Faşist komandoların saldırıları sonucu bir tek gün yok ki ölen ve yaralanan olmasın. Can güvenliğinin böylesine arttığı bir dönemde herkes hükümetin can güvenliğini sağlamasının çok önemli bir görevi olduğunu söylemektedir.

Bunun üzerine Başbakan Ecevit asayiş komitesi oluşturmuştur. Ama bu hükümet ve Başbakan Ecevit can güvenliğini nasıl sağlayacaktır. Ecevit henüz hükümeti kurmadan "hesap sormaktan" vazgeçtiğini açıklamıştır. Hükümeti oluştururken de özellikle büyük sermaye çevrelerinin onayını en iyi şekilde alarak bakanlar seçmiştir. Ve şimdi de "ılımlı" programdan bahsetmektedir.

Her gün halkın kanına giren eli silahlı canilere "ılımlı" davranmak can güvensizliğini sürdürmek demektir. Can güvensizliğinin nedeni sokaktaki bir kaç bozkurt değil, onların arkasında olanlar devleti ellerinde bulunduranlardır. Ecevit ise bizzat bunlara güven vermek için "ılımlı" programdan söz etmektedir.

Halkın öfkesini 5 Haziran'da "hesap soracağız" diye frenlemeye çalışanlar, artık halkın öfkesini frenleyemezler. Her günkü faşist saldırılar artık halkın canına tak etti.

İşçi sınıfı ve çalışan halk artık bu saldırılar karşısında suskun köleler olma yerine, mücadeleye atıldığı gibi, faşist katillerden, işkencecilerden hesap da soracaktır. Bulunduğu her yerde işçi sınıfı ve çalışan halk saldırılara karşı yurtsever anti-faşist direniş komiteleri oluşturarak, kendi gücüne güvenerek, can güvenliğini sağlamanın mücadelesini vermelidir. Yoksa Ecevit hükümetinden bunu beklemek demek hergün yeni cinayetlere, saldırılara boyun eğmek demektir.

Can güvensizliğinin nedeni bizzat bugünkü faşist diktatörlüğün kendisidir. Faşist diktatörlüğü onun içinde mevzilenmiş 12 Mart generallerini MİT, Kontr-Gerillayı hedef almadan can güvenliği sağlanamaz. Can güvenliğini sağlamanın bundan başka yolu yoktur.



Orhan Yavuz'un cenaze töreni faşistlere korkulu bir gün yaşattı

15.6.1977 günü bir gurup faşist komando görevine gitmekte olan Orhan Yavuz'u duraktan zorla alıp ağaçlığa götürmüşler ve hunharca öldürmüşlerdir.

Bunun üzerine Erzurum'da Üniversite öğretim üyelerince bir cenaze töreni düzenlendi. Üniversite öğretim üyelerini oluşturanların çoğu baştan Erzurum'daki devrimcilerin ve halkın cenaze törenine katılmasını engellemek istediler. Bunun üzerine hiç kimsenin düşüncesini almadan kendi başlarına bir komite kurdular. Tertip komitesi faşist düzenle uzlaşarak kararlar aldı. Alınan kararlar şöyle idi: Slogan atılmayacak, pankart ve flama taşınmayacak, yani sessiz bir yürüyüş yapılacaktı. Tam da faşistler ve 3-5 revizyonistin de istediği buydu.

Türkiye'de bu faşist katliama karşı tepkiler büyüdükçe buna paralel olarak Erzurum'da da alınan bu kararlara karşı tüm halkın tepkisi büyüdü. Tertip komitesiyle E.Y.Ö.D. temasa geçti. Ancak Devrimci Yol siyasetini savunan E.Y.Ö.D. yöneticileri tertip komitesinin kararlarına boyun eğerek uzlaştılar. Biz HY, HK ve HB taraftarları olarak onlarla temasa geçtik ve şu önerileri götürdük:

1) Faşistlerle uzlaşan tertip komitesinin kararlarına uyulmayacak ve bu kararlardan vazgeçmeye zorlanacak.

2) Geniş halk kitlesinin cenaze törenine katılmasını sağlamak için E.Y.Ö.D. olarak bağımsız hareket edilecek.

4) Cenazenin başında nöbet tutmak için görev istedik.

3) Birkaç revizyonist ile ittifak yapacağınıza, orta yolcu siyasetten vazgeçip proleter devrimci siyasetler ile ittifak kurunuz.

5) Törene katılıp bağımsız pankartımızı götüreceğimizi, propoganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesinin savunulması ve hayata geçirilmesini sağlamak.

Bu önerileri hiçbirisi için olumlu cevap alamadık. Bize şunu getirdiler. Revizyonistlerin savunduğu gibi "Erzurum'un şartları müsaade etmez. Tertip komitesinin kararları bağlayıcıdır" diyerek tertip komitesiyle tam olarak uzlaştılar.

Ertesi gün hastahanenin önünde 700-800 kişilik bir kalabalık toplandı. Topluluk hastahaneden cenaze töreninin yapılacağı Fen Fakültesine doğru yürüyüşe geçti. Yolda da bir kısım halkın katılmasıyla yürüyüş kolu 3000'e yaklaştı. Daha sonra tertip komitesinin faşist diktatörlükle uzlaşması üzerine Fen Fakültesinde gerçek anlamıyla tören yapılmadan ceza alınarak yürüyüşe geçildi. Fen Fakültesine varılmadan önce Orhan Yavuz'un faşistler tarafından katledildiği yerde tüm devrim şehitleri için 2 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Yürüyüş boyunca "Orhanlar Ölmez", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun", "Faşist İşgale Son" yer yer "Ne Amerika Ne Rusya, Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm" sloganları atılarak iki süper devlet ve işbirlikçileri lanetlendi. Kitlelerin öfkesi tertip komitesinin kararlarına, sosyal-faşist demagojilere ve orta yolcuların uzlaşıcı tavırlarına rağmen faşistlere korkulu bir gün yaşattı.

ERZURUM ATATÜRK ÜNİVERSİTESİNDEN
Bir Grup HALKIN YOLU Taraftarı.

KAÇIRILARAK İŞKENCEYLE ÖLDÜRÜLEN HASAN DOĞAN'I HEKİMHAN HALKI BAĞRINA BASTI

Hasan yoldaşın anısına

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme karşı yılmadan kararlı bir şekilde mücadelesini sürdüren Hasan Doğan yoldaşımızın eli kanlı faşist diktatörlüğün beslemeleri tarafından işkenceyle katledilmesi, işçi sınıfı ve yoksul köylülerin Demokratik Halk Devrimi yolundaki mücadelesini bin kat daha hızlandırıp bilenmiştir.

Yoldaşımızın anısı mücadelemize önder olsun.

HASANLAR ÖLMEZ!
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

Malatya, Hekimhan, Kozdere Köyünden
Bir Grup Proleter Devrimci





Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede bir yiğit halk evladı daha düştü. O sömürücülere boyun eğmeyi reddeden, halkımızın kurtuluşu uğruna savaşan bir proleterdi.

O gencecik yüreğiyle zulme, sömürüye, her türlü gericiliğe sonuna kadar karşı koymuş bir fidandı.

O düşmanlarının kimler olduğunu iyi bilen, iki süper devlete, faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin şanlı bayrağını onurla taşıyan bir yiğit işçiydi.

Evet!..

Yiğit işçi arkadaşımız HASAN DOĞAN öldürüldü.

HASAN'ı öldürdüler ama yenemediler. Onun inancını, kararlılığını, halka bağlılığını yenemediler. Yenebildiler mi GÖKHAN EDGE-yi, proleter devrimci İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı, daha yüzlercesini.

Ey faşist ve sosyal-faşist katiller; gözü dönmüş halk cellatları;

Devrimcileri öldürmekle, halkı dilsiz köleler haline getireceğinizi, mücadelemizi bastıracağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Sizler asla bu kavgayı durduramayacak, döktüğünüz kanda boğulacaksınız (...).

Bu saldırı ve cinayetlere karşı mücadele devrimcilerin önündeki acil sorunlarından biridir. Her meselede olduğu gibi, bu meselede de devrimciler tek ve yenilmez güç olarak kitlelerin gücüne dayanmalıdır. Faşist, sosyal faşist saldırı ve cinayetlere karşı en etkili yol kitle mücadelesini geliştirerek, kitleleri seferber etmek, onları doğru hedeflere yönetmektir.

İşte proleter devrimciler, temelleri sarsıldıkça azgınlaşan faşist diktatörlüğün tüm cinayet ve saldırılarını, halkla el ele, yılmadan mücadele ederek göğüslüyor. Her geçen gün mücadelesini yeni boyutlara ulaştırıyor.

HASAN DOĞAN'ın cenaze töreni, bazı zaaflarına rağmen cinayetler karşısında, susmayan proleter devrimcilerin ve halkın, birliğini beraberliğini güçlendiren, bir tören oldu.

H.B. ve H.Y. TARAFTARLARI

M. Ali Yanmaz serbest bırakılsın

Diyarbakır'lı proleter devrimciler 1 Mayıs'ta proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele gününü miting ve yürüyüşle kutlama izni için gerekli makamlara başvurdular. İzin alındı. Fakat sonradan keyfi olarak 10 gün ertelediler. Gerekli kanuni işlemleri yapılmasına rağmen mitingle ilgili bildiriyi dağıttırmadılar.

2 Mayıs günü miting düzenleme komitesinden M.Ali Yanmaz I. Şubeye götürüldü. Önce zorla miting yapma kararından vazgeçirmeye çalıştılar. Bunu başaramayınca, dağıtma izni vermedikleri bildiride suç unsuru bulunduğu gerekçesiyle nöbetçi mahkemeye çıkardılar. Mahkeme, bildiride Kürtçülük ve halkı suça teşvik edici bölümler olduğu gerekçesiyle aceleyle ve bütün miting düzenleme komitesi için tutuklama kararı verdi. Dağıtılmamış bir bildiri nedeniyle M.Ali Yanmaz kanunsuz şekilde tutuklandı. M.Ali Yanmaz 2 Mayıs'tan bu yana, Diyarbakır Kapalı Cezaevinde mahkemeye bile çıkarılmaksızın tutuklu bulunmaktadır.

M.ALİ YANMAZ SERBEST BIRAKILSIN!
TUTUKLAMA KARARI KALDIRILSIN!

İ.Ü. Eczacılık fakültesi öğrencileri:

"ÖĞRENCİ-VELİ-ÖĞRETİM ÜYESİ DAYANIŞMASI İÇİN İLERİ"

Erzurum'da faşist diktatörlüğün sivil faşist çeteleri, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini gaspetmek yolunda son olarak öğretim üyeleri ve öğrenciler üzerindeki saldırı ve cinayetlerine bir yenisini eklediler. Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen Fakültesi öğretim üyelerinden Doçent Orhan Yavuz ülkesinin bağımsızlığı, emekçi halkının yanında olduğu için, faşistlerin emperyalizmin uşağı aşağılık yüzünü teşhir ettiği için faşistler tarafından katledildi. Bu olay bizlere faşist~~lerin~~-emperyalizmin uşağı lerin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini yok etme girişimlerinin sadece öğrencilere değil, tüm öğrenim çevresine yönelik olduğunu bir kere daha gösterdi. Faşistler, kendilerinden olmayan her kese, demokrat, yurtsever, devrimci, halktan namuslu tüm kişilere saldırıyor. Tüm halk çocuklarının okuduğu, bilimsel öğrenim değil sadece faşistlerin borazanının öttüğü faşist üniversiteler yaratmaya çalışıyorlar.

Yurtsever, demokrat, devrimci, iyiniyetli tüm öğretim üyeleri, veliler ve öğrenciler bu kendini bilmez saldırılara karşı mücadele etmelidir. Faşist diktatörlüğün faşist çetelerinin öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini ortadan kaldırmak için giriştiği bu faşist tertip, cinayet ve saldırılara karşı susan kişi demokrat, yurtsever adına lâyık değildir.

Bizler İ.Ü. Eczacılık Fakültesi öğrencileri olarak öğretim üyeleri ile birlikte olumlu bir dayanışmaya girerek Orhan Yavuz-un faşist zorbalarca katledilmesini protesto etmek üzere bir forum yaptık. Forumda öğretim üyelerinden bir profesör ve bir asistan bu faşist cinayeti ve tüm ülke çapındaki faşist saldırıları lanetleyen birer konuşma yaptılar. Ve bu saldırıların hiçbir öğretim üyesini geriletmeyeceğini, öğretim üyelerinin okullarının faşistleştirilmesi önünde boyun eğmeyeceklerini söylediler. Forumda daha sonra öğrenciler adına konuşma yapıldı. Öğrenciler adına konuşma yapan arkadaş, bir avuç faşist köpeğin saldırılarının yıllardır, günlerdir sürdüğünü ama bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin ateşini söndüremediğini, aksine daha da körüklediğini, söyledi.

Ülkenin dört bir yanında iki süper devletin uşağı faşistlerin, ve sosyal-faşistlerin saldırılarını anlatan arkadaş, emperyalistlerin uşağı bu faşist köpeklerin ülkemizi iki süper devletten birine satma, halkımızı daha fazla sömürebilme mücadelesini verdiklerini, bunun için de ülkesinin bağımsızlığı, emekçi halkının kurtuluşu için mücadele eden yurtseverlere, demokratlara, devrimcilere saldırdıklarını söyledi. Konuşmasının son bölümünde ise arkadaş ülkemizde çeşitli milliyetlerden halkımızın, bağımsızlığın ve özgürlüğün baş düşmanları iki süper devlet ve işbirlikçilerini hedefleyerek yükseldiğini, bu uğurda verilecek şehitlerin yerini binlerce nefer doldurduğu mücadelenin ülkenin yarı-sömürge yarı-feodal yapısı kırılıncaya, bağımsız demokratik Türkiye kuruluncaya kadar süreceğini söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Bizim okulumuzdaki öğretim üyeleri ve öğrenci dayanışması tüm okullara örnek olmalı, haklı mücadelemizde öğretim üyeleri ve velilerimizi mutlaka yanımıza almamız gerektiği doğru tespitini mutlaka hayata geçirmeliyiz.

KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET VE İŞBİRLİKÇİLERİ!
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST EĞİTİM!
YAŞASIN YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELEMİZ!

İ.Ü. Eczacılık Fakültesinden
Yurtsever anti-faşist Öğrenciler

İstanbul Bank-Sen: İşveren Bundan Böyle İşçilerin İş Akitlerini 13-17'ye Göre Feshedemeyecektir.

ISTANBUL BANK-SEN'in 1300 üyesinin ortak ve kararlı mücadelesi sonucu imzalanan İkinci Dönem Toplu-İş Sözleşmesi, işverenin bundan böyle keyfi hareketler yapmasını engelleyecektir. Yönetimin devrimcilere geçmesiyle gerçek kişiliğine kavuşan sendikamız üç ay gibi kısa bir dönemi kapsayan çalışmalarından sonra ilk Toplu-İş Sözleşmesini imzaladı .

Bilindiği üzere yönetimin alınması bile birlikte kendimizi toplu-iş sözleşmesi mücadelesinin içinde bulduk. Yönetici olarak, üye olarak hepimiz bu mücadelenin pratiği içinde piştik. Hatalarımızı eksikliklerimizi gördük.Bunları düzeltmek için yapılacak sendikal eğitim çalışmalarından sonra gelecek dönemde işverenin karşısında daha kararlı, güçlü ve bilinçli olarak çıkacağız. Böylelikle de haklarımız için verilecek mücadelenin başarı oranı bugüne göre daha yüksek olacaktır.

İmzalanan Toplu-İş sözleşmesinin içeriğine baktığımızda üyelerimiz için gerçekten sorun olan İŞ GARANTİSİNİN sağlandığı görülecektir. Bu başarıdır. Ve bu başarıyı elde eden 1300 üyemizi yürekten kutlamak gerekir. ISTANBUL BANK-SEN'in elde ettiği bu hak sınıf sendikacılığı temelinden hareket etmenin göstergesidir.

Sınıf sendikalarına iş garantisi sağlamayı görev olarak yükleyen etkenler nelerdir? Bu sorunun cevabı yüzeysel bir gözlemle bile kolayca verilebilir. Her gün falanca işyerinden şu kadar işçi atıldı, filanca işyerinden şu kadar işçi çıkarıldı gibi haberleri hepimiz duymaktayız. Bu göstermektedir ki işverenler kendilerine uygun bulmadıkları kişileri derhal işten atma eğilimin dedirler.

Türkiyemiz gibi 2 milyon açık işsizi, bir o kadar da gizli işsizi bulunan bir ülkede binbir minnetle iş bulan ve zaten yetersiz koşullarda çalıştırılan işçilerin istikballerini işverenlerin iki dudağı arasında olması elbette üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Çalıştırdığı işçilerin sırtından "artı-değer" yoluyla çok büyük kârlar temin eden, açıkça onları sömüren işverenlerin istedikleri anda kişilerin geleceği ile oynayabilmeleri her işyerinde de önlenmelidir. Bu konuda ISTANBUL BANK-SEN olarak toplu-iş sözleşmesine "İşveren ISTANBUL BANK-SEN üyelerinin iş akitlerini disiplin kurulu kararı olmadıkça yasa hükümlerini yerine getirmek suretiyle de olsa ihbarlı veya ihbarsız olarak feshedemez" kaydını koymakla kesin iş güvencesini sağlamış olduk(Disiplin Kurulu 2 işçi temsilcisi 2 işveren temsilcisi ile oluşmaktadır. Oylar eşittir). Dileğimiz, diğer örgütlü işçilerin de aynı hakları temin etmesidir.

Ve iş güvencesi işçileri bugünden yarına verilecek mücadeleye daha korkusuzca hazırlama olanağı sağlayacak bir husustur. İşveren artık ISTANBUL BANK-SEN üyelerini sebepsiz yere işten atamayacaktır. Hepimiz için bu anlamda bir gelecek korkusu ortadan kalkmıştır.

Ayrıca ISTANBUL BANK-SEN yeni toplu iş sözleşmesi ile üyelerinin şehir dışı nakillerini denetimi altına almış, hiçbir üyenin kendi muvafakatı alınmadan şehir dışı nakilleri yapılması engellenmiştir. İş saatleri herkes için haftada kırk saati indirilmiştir (Bu çalışma süresi kendi işkolumuzdaki sendikalarda kırkbir saat ile kırksekiz saat arasında değişmektedir).

Yarınlarımızı ilgilendiren bir diğer önemli husus da ekonomik çıkarlarımızın gerçekleşme oranı ile ilgilidir. Düzenin koşulları gereği, işverenlerden koparılacak ekonomik haklar ne kadar yüksek olursa olsun "ÜCRETLER DAİMA FİYAT ARTIŞLARININ GERİSİNDE KALACAKTIR." Ekonomik yönden işçilere yeterli imkanlar sağlayabilmek mümkün değildir.Durum böyle olunca işçilerin ekonomik çıkarları için hiç mi mücadele etmemek, hiç mi uğraşmamak gerekir? Böyle bir şey düşünülemez.Eğer bir sendika, üyelerine çok yönlü haklar ve yararlar sağlamak istiyorsa elbette ki olayın yönünü de gerektiği kadar dikkate almak zorundadır. Aksi takdirde sarı sendikalardan farkı kalmazdı. Çünkü, işçilerin hakları olan parayı koparmayıp, işverenin kasasına bırakmak onların çıkarlarına hizmet edip, işçilerin çıkarlarına darbe vurmak anlamını taşırdı. Bu temel çizgiyi esas alan ISTANBUL BANK-SEN her üyesi için birinci yıl 1250 TL, ikinci yıl 1550 TL. maaş artımı sağlamıştır. Ayrıca iki maaş olan ikramiyeyi 4 maaş ikramiyeye çıkarmıştır. 1000 TL. yakacak ücreti almıştır... vs. ISTANBUL BANK SEN işçiler adına verdiği ekonomik mücadelede belki çok yeterli olmayan ama gerekenin altına düşmeyen parasal haklar temin etmiştir.

Aldığımız parasal haklar iş kolumuzdaki sendikaların yani genel anlamda piyasa ortalaması altında değil, hemen hemen onlarla eşdeğerdedir. Durum böyle olunca sendika yönetimi olarak ve üyeler olarak hepimize düşen görev gelecek döneme bugünkü seviyemizi değerlendirerek daha kararlı daha bilinçli bir şekilde hazırlanmak olmalıdır. Bu dönem elde edemediklerimizi gelecek dönem temin etmek gayreti ile şimdiden bilenmeliyiz. Çünkü, işverenle mücadelemiz sona ermiş değildir. Bugünden yarına sürecektir.

Sonuç olarak; devrimci sendikal mücadelemiz bizlere çok şeyler öğretmiştir. En başta haklarımızı aramayı öğrendik. Öğrendiklerimizi devrimci tarzda geliştirmek suretiyle de hatalarımızı en aza indirip daha iyi iş ve çalışma koşulları sağlayacağız. Devrimci anlayışımıza eleştiri-özeleştiri mekanizmasını sürekli işletip, yapıcı olmak kaydı ile hareketimizin bundan sonraki dönemine ait önerilerde bulunmamız, sendikamızla daha sıkı işbirliği yaparak "tabanın, yönetimin her kademesinde söz ve karar sahibi olması" ilkesini hayata geçirmemiz zorunludur.

can güvenliğinden bahsedenlere zigana tünelinden sesleniyoruz

Tünelin inşaatında alınan tedbirlerin yetersizliğinden tavan çöktü. Çöküntünün altında kalan Dursun Demir adlı bir işçi kardeşimiz can verdi. Daha önce de buna benzer bir kaza meydana geldi. Patron işçinin intihar ettiğini iddia ederek ailesine tazminat ödemedi. Halbuki biz arkadaşımızın iş kazası sonucu öldüğüne şahidiz. Şantiyedeki durumu birkaç sefer ilgililere bildirmemize rağmen hiç bir sonuç alamadık.

Bu haksızlıklarla mücadele edebilmek için sendikalaşmaya çalıştık. Her defasında da patron Bahattin Gören çeşitli oyunlarla hakkını arayanları işten attı. Aramıza Türk-Kürt-Laz ayrımı sokarak bizi bölmeye çalıştı. Maaşları zamanında ödemeyip çıkışımızı vermeye zorladı.

Duyduğumuza göre adı var sanı yok bir de sendika var imiş. Bu sendika İskenderun'da kurulmuş patron sendikasıdır. Orda işçileri satmakta namı duyulmuş.

Çalışma şartlarımız çok elverişsizdir. Günde 12 saat 1 km.toprak altında hiç bir güvence olmadan çalışmaktayız. Tünelde havalandırma gerekli şekilde yapılmadığından bol bol toz yutmaktayız. Sıhhata zararlı bu tozu yutmaktan daha önce bir işçi daha ölmüştür.



İşte biz bu şartlarda, her çeşit baskı altında çalışmaktayız.. Sesimizi duyuramıyoruz. İşi bırakırsak, bizden sonra yine işçiler yapacak tüneli. Her karşı çıkışta işten atıyorlar bizi. Son defa bir arkadaşımızın ölmesiyle birlikte işi bıraktık. Kaza yerinde tekrar çalıştırmak istemelerine rağmen çalışmadık. Sabırla mücadelemize devam edeceğiz. Sesimizi bütün işçilere duyurulmasını istiyoruz. Türkiye-İran transit yolunu birbirine bağlayacak Zigana tünelinde hiçbir güvencemiz olmadan çalıştığımızı bilsin herkes.

Orada selâmlar...

Zigana Tünelinden bir
Grup Devrimci İşçi.



ülker'de faşist baskılara ve sendika ağalığına son!

Ülker fabrikasında özellikle, DGM direnişinden bu yana işveren-sendika işbirliğiyle işçiler işten atılmaktadır. DGM direnişinde temsilcilerin ihbarıyla direnişe öncülük eden 10 işçi işten atılmış, daha sonra da sendika tarafından aidatının kesilmesiyle tehdit edilerek çıkışa zorlanmıştır. Fabrikalarda her işçiden DGM direnişinde atılanlara ödenmek için birer yövmiye para kesilmiştir. Ama bu paralar işçilere ödenmemiş, sosyal-faşist propagandayı yaygınlaştırmak için bu parayla politika gazetesi satın alınmıştır. Bu olaydan sonra atılmaların arkası kesilmemiş 20 gün önce hiçbir gerekçe gösterilmeden bir işçi daha atılmıştır.

Ülker'de işin geçici olmamasına rağmen geçici işçi çalıştırılmaktadır. 9 ay önce 6 ay süreli 100'e yakın geçici işçi alınmış, 9 haziran günü bunlardan 17 işçinin işine son verilmiştir. Geriye kalan 83 işçinin her an atılma durumu vardır. 9 Haziran günü temsilci adayı iki işçi işten çıkarıldıkları bildirilerek işe alınmamışlardır. İşçiler direnmek istemişler, sendika öncülük etmek yerine, tam tersine mücadeleyi bastırmıştır. 14 Haziran'da yapılan temsilci seçiminde atılan iki işçi temsilci seçilmiştir. Aradan geçen bir haftaya rağmen sendika bu işçilerin temsilciliklerini onaylamamıştır. Halbuki toplu sözleşmeye göre temsilcinin işten atılması mümkün değildir. Sendika bu arkadaşların temsilciliğini onaylasa işveren bu arkadaşları atamayacaktı. Fakat bu arkadaşlar, sosyal-faşist sendika ağalarına karşı mücadele ettiğinden, sendika bu arkadaşların geri dönmemesi için elinden geleni yapmaktadır.

Bir kız arkadaş baş temsilciye atılan arkadaşlar için "ne yapılıyor, ne yapmalıyız?" dediğinde, "geriye dönmeseler daha iyi olur" cevabını almıştır.

Sendika ağaları mücadele eder görünmek için bu arkadaşların sorununu tarafsız hakeme intikal ettirerek oyalama yolunu seçmiştir. Ama bu oyalama taktiği artık Ülker işçilerine sökmeyecek, atılan arkadaşlarımızı geriye mutlaka aldıracağız.

ÜLKER'DE FAŞİST BASKILARA VE SENDİKA AĞALIĞINA SON!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!
KAHROLSUN FAŞİST, SOSYAL - FAŞİST SENDİKA AĞALARI!
DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
YAŞASIN ÜLKER İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

DGM Direnişi
Sırasında Ülker'den
Atılan Bir İşçi

17 AY SÜREN P.D.K. GREVİNİN DENEYLERİ VE SOSYAL FAŞİSTLERİN İÇYÜZÜ: DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Biz Demirkapı'da Uzel Traktör Fabrikası yanında PDK (Pres-Döküm Kromaj) ALTILAR sanayi işçileriyiz. 26 Ocak 1975 tarihinde 306 kişi ile greve çıktık. Sendikamız DİSK'e bağlı Maden-İş'ti. Devrimci idi (!). Güveniyorduk, hakkımızı alacaktık.

Grevler bir okuldur. Devrimin okuludur. Biz de grevimizin böyle olmasını isterdik. Fakat grevimiz PDK işçisinin okulu olmadı. 17 ay grevde kaldık. Yaş, yağmur, açlık, faşist baskı demedik direndik.

Grev boyunca haklı veya haksız nedenlerle -bazıları faşistti,grevi dağıtmaya çalışıyordu. Onların atılmasını biz istiyorduk- 90 tane işçi (bazıları tazminatlarını alarak ayrıldı) grev ihracı oldu.

17 ay boyunca grev çadırında işçi sınıfının, halkın hiç bir meselesi tartışılmamış, seminerler verilmemiş, aksine tam bir sosyal-faşist baskı ve denetim kurulmaya çalışılmıştır. Herkes birbirinden korkmakta, acaba doğruları koşursak bizi de grev ihracı ederler mi diye bir hava estirilmiştir. Ve bizi, PDK işçilerini sessiz köleler haline getirmeğe çalışmışlardır. Az çok ileriyi gören arkadaşlar hakkında raporlar düzenlenmiş, bölgeye muhbirlik yapılmıştır. Böyle yaparak dürüst, namuslu, fedakâr arkadaşları tabandan kopartmaya çalışmışlardır.

Grev süresince başımızdan geçen en önemli olaylardan birisi eski işkenceci faşist polis şeflerinden Ilgız Aykutlu'nun 30 Ağustos 1976'da fabrikaya gelerek mal çıkarmak istemesidir. Ne yazık ki başarılı olmuştur. O gün çadırda 20 kişiydik. Hepimizin başına 5-10 polis diktiler. Buna rağmen direndik. Faşist polis şefi şöyle diyordu: "30 milyon Türk gelse yine buradan malı çıkarmamı engelleyemez. Ben sizin gibi maocu değilim. Hepinizin anasını avradını ......"

Bir kadın arkadaşımız mani olmak için arabanın önüne atılmak istemiş, fakat yine Ilgız Aykutlu "seni gidi orospu" diyerek kardeşimizi tartaklamıştır. Bu olayı hiç unutmadık. Bazı kardeşlerimiz olaydan sonra hırsından hüngün hüngür ağlamıştır. ÖFKEMİZİ, KİNİMİZİ SAKLIYORUZ...

Ve grevimiz böyle zorluklardan geçerek 11 Haziran 1977 Cumartesine kadar devam etti. O gün I. Bölge başkanı Murat Tokmak'ın Cezaevinde bulunması dolayısıyla I. Bölge başkanı vekilliği yapan Orhan Yıldırım ve temsilciler sendika arabası ile çadıra geldiler (13 kişi vardı görevli). Neşeli idiler. Biz de hayırdır inşallah dedik. Önce bir nabız yoklaması yaptılar.

I. Bölge başkan vekili "bilin bakalım nasıl bir sözleşme yaptık" diyordu. Oysa görüşmelerden kimsenin haberi yoktu. Anlaşılan herşeyi bitirmişlerdi.

Daha sonra bizleri sattığını kendisi itiraf ederek sinirli sinirli "gerçi iyi sözleşme olmadı, ama beğenmeyenin geçmişini ....." diyerek işçi düşmanı, halk düşmanı yüzünü gösteriyordu.

13 Haziran 1977 Pazartesi günü grev yerinde yapılan toplantıda arkadaşlar: "bu toplantıyı sözleşme yapılmadan yapmalıydık" diyerek "söz ve karar sahibi tabandır" ilkesini hatırlattılar ve toplu sözleşmeyi beğenmediklerini açıkladılar. Buna karşılık sosyal faşist I. Bölge başkan vekili "bunun görüşmeleri aksatacağını" söyleyerek gizli pazarlık yaptıklarını ve tabandan nasıl korktuklarını açıklıyordu.

Daha sonra iyice sıkışmış öfkeli bir şekilde:

"Greve devam etmek istiyormusunuz" diye sormuş, tüm işçiler kararlı bir şekilde "evet istiyoruz" diye cevap verince ayaklarının altındaki toprağın kaydığını görmüş, "bu işi bitirdik,tamam" diye bağırmıştır. İşte SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALIĞI budur.

17 aylık grev sonucu biriken hakkımıza sünger çekilmiş eski sözleşmede olan ekonomik ve sosyal haklarımızdan bazılarını da yitirmiştik.

15 Haziran 1977 Çarşamba günü işbaşı yapmak için fabrikaya gittiğimizde arkadaşlar işbaşı yapmak istemiyordu. Yenilgiyi böylesine kabul etmek istemiyorduk.. Fakat temsilciler "haydin arkadaşlar ne duruyorsunuz içeri girin" diyerek arkadaşları içeri soktular. İçerde kimsenin çalışmaya isteği yoktu. Ve şöyle söyleniyorlardı temsilcilere;

"Sattınız bizi satılık köpekler"

"Biz faşistlere karşı mücadele ediyoruz meğer faşistler içimizde imiş". Bundan rahatsız olan temsilciler yeniden başkan vekili Orhan'ı çağırdılar.

Bu sefer arkadaşlar onun üzerine yürüyerek "ne yüzle geldin" diye karşı çıktılar. Bazı arkadaşlar ona "grevimiz yasal değildi. Nasıl olsa dağıtılacaktı diyormuşsun" diye çıkıştığında o bunları laf kalabalığı arasında bağdu. Daha sonra kendi sosyal-faşist yüzünü gizlemek için "aranızda bozguncular, sahte devrimciler, maocu kapitalistler var, bunların oyununa gelmeyin, sendikanıza, örgütünüze sahip çıkın" diye konuşmuştur. İşçiler bu sözleri artık yutmamaktadır. Daha sonra işçilerin toplanmasından ürkmüş, dağılmalarını, tezgahlarının başına gitmelerini ve "işveren polis çağırmıyorsa ilkgün olduğu için çağırmıyor, ama yarın çağırabilir, yasal grev bitmiştir, bundan sonra mesul değiliz" diyerek kendi, uşak, köle ruhunu bize bulaştırmaya çalışmıştır. Kendisiyle işçiler arasında tartışma devam ederken temsilciler ve I. bölgede organizatörlük yapan Sosyal-faşist Avni tarafından götürülmüştür.

İşçiler çalışmaya istekli olmadığı halde temsilciler baskı yaparak işçileri atölyelere sokmak istemişlerdir. Daha sonra işçiler temsilci Doğan Yılmaz'ı sıkıştırıp "bizi sattınız" dediğinde "ben sizi satmadım, sizi satan sattı" diye cevap vermiştir. Oysa satanlar bellidir. Ayrıca şunu da kaydetmeliyiz ki,gizli görüşmelerin olduğu günlerde Patron çadıra iki defa gelmiş bir defasında işçilerle bulgur pilavı yemiş, bir defasında da şarap içmiştir. Bu nasıl olmaktadır?Devrimci (!) sendikanın yürüttüğü bir grevde böyle birşey görülmüş müdür? Herşey açık kardeşler.

Şimdi fabrikada büyük hoşnutsuzluk vardır. Kimileri toptan istifa, kimileri Türk-İş'i hatta Misk'i isteyenler dahi vardır. Ama biz devrimci işçiler uzun yıllar verdiğimiz mücadelenin bir ürünü olan Maden-İş'e sahip çıkıyor, arkadaşlara suçun sendikada olmayıp, sendika yönetiminde olanların düşüncelerinde olduğunu, onların işçi sınıfının dünya görüşünü savunmadıklarını, önemli olanın işçilerin birliğini sağlayarak faşist ve sosyal-faşist sendika ağalığını yıkarak devrimci işçilerin yönetime gelmesi olduğunu anlatıyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ!

BİR GRUP PDK-ALTILAR İŞÇİSİ



PDK GREVİNİ ZİYARETE GELEN ÇBS İŞÇİLERİ

Yaşasın Sunel Tütün İşçilerinin Direnişi

H.Y. 18 Mayıs günü iş yerinizde direniş oldu. Direnişe sebep olan nedenler nelerdir, direnişi nasıl başlattınız,anlatırmısınız.

H.B. Önce şunu belirtmek isterim. İş yerimiz bir mevsimlik tütün mağazasıdır. 1200-1300 kişi çalışır, sürekli değişik tüccarların malları işlenir (18 Mayıs günü işyerimizde direniş oldu).

Resmi bayram olan 19 Mayıs bayramı dolayısıyla 18 Mayıs'ta haftalıklar verilmeye başladı. İçimizden bir arkadaş para almakta olan bir arkadaşımızın hesap pusulasına bakarak, 19 Mayıs bayram tatil gününün paralarının kesik olduğunu görerek, arkadaşın hesap pusulasını imzalamaması gerektiğini belirtecek şekilde söyleyerek ortaya çıkıp, tüm bu olanları işçi arkadaşlara anlatarak haklarımızı alabilmek için tüm arkadaşların hesap pusulalarını imzalamayarak, fabrika içinden çıkmayarak direnişe geçmemizin zorunlu olduğunu aksi halde patronun cebine bir günde avantadan 100.000 lira gireceğini belirtti. Bunun üzerine bizim kısımda olan, çoğunluğu kadın olmak üzere 1100'ü aşkın işçi arkadaşın desteğini buldu. Bunun yanında 150-200 işçi arkadaş da aşağıdan (alt kattan) bizlere destek olarak (zaten hepimizin sorunları aynıydı) direnişe başladık.

H.Y. Direnişe geçmeden ve direniş içerisinde işçilerin durumu neydi. Genellikle hangi konular işçi arkadaşların birliğini bozuyordu. Örgütsüz ve kendiliğinden başlayan direnişe önderlik nasıl yapıldı, işçi arkadaşlar önderlik yapan arkadaşlara hangi konuda daha çok güveniyorlar.

H.B. Yukarıda da belirttiğimiz gibi hesap pusulalarında yövmiyelerimizin eksik olduğunu gördük. Ve sürekli değişik tüccarların tütünlerini işlediğimizden bu hafta bu tüccarın son günüydü. 18 Mayıs'ta direnmeseydik 1300 işçinin parası patronun cebine gitmiş olacaktı. İşçi arkadaşların direniş öncesi ve direniş içerisindeki durumlarını soruyorsunuz,bizim işyerimiz bilhassa mevsimlik işyeri olması dolayısıyla değişik değişik, her yıl genellikle yeni işçilerin çalıştığını görürüz. Tabii bu durum arkadaşların örgütlenmesi önünde en büyük engeldir. Bu durum olmasıyla birlikte hakim sınıfların pislikleri çok arkadaşların iliklerine kadar işlemiştir. Tabii bu durumdan işçi arkadaşların kabahatli olduğunu kast etmek istemiyorum. Esas sorumlular fabrikada bizlerin, köyde yoksul köylülerin alın terini bilek gücünü sömürüp, emperyalistlere satanlardır. Direniş başladığında çoğu iyi işçi arkadaşlar bilinçsiz olarak bu direnişin başarıyla biteceğine inanmıyordular. Ama direniş başladığında hiç bir güç işçilerin mücadelesi karşısında duramayacığını, tüm işçi arkadaşlar anladılar.İşçi arkadaşların birliğini bozmaya çalışanlar üzerinde daha sonra duracağım. Şimdi kendiliğinden başlayan harekete nasıl önderlik edildiğinden bahsedeceğim. Önce de belirttiğim gibi ilk hesap pusulasını alan yani kontrol eden arkadaşın haksızlığa karşı, yani bu sahtekâr sömürüye karşı durmasıyla başladı. Ve direniş sürecinde sürekli bu arkadaşlar en ön safta mücadele ederek bir kaç patron uşağının dışında tüm işçi arkadaşlarının desteğini kazandı. Zaten bu arkadaşlar direniş öncesi çalıştığımız günlerde hep genel devrimci propaganda yaparak devrimci dürüstlüklerini ortaya koymuşlardı. Tabii ki şu bir gerçektir. Bu arkadaşlar böyle olmasaydı, bile esas şartları hazırlayan tüm işçilerin parasal ihtiyaçlarıdır.

H.Y. Direnişi kırmak isteyenler hakkında düşüncelerinizi açıklar mısınız?

H.B.A. Direnişe geçtiğimizde çeşitli sesler yükselmeye başladı. Bu sesler arasında patronun uşakları, düzenin köpekleri hep şunu söylüyorlardı; "Siz direnmeyin, sizin direnişiniz boşuna. Hiç bir hak iddia edemezsiniz"gibi. Özünde patrona hizmet eden işçi içerisinde patron uşaklarının sesleri geliyordu. Bu sesler gelirken işçi arkadaşlar büyük bir coşku ve bütünlük içerisinde mücadelelerini sürdürüyorlardı.Bu direniş karşısında sahte devrimci pozlarıyla geçinen Rus uşakları da patronun adamlarından geri kalmayarak şöyle diyorlardı; "burası siyaset yeri değil, iş yeri biz burada çalışmaya geldik " gibi sözler. Ama Sunel işçileri ne diyordu. "Ulan hıyarlar, sizin bu yaptığınız yağcılıktır. Biz hak ettiğimiz parayı zorla alacağız " gibi. Olayı duyan polis hemen patronun yardımına koştu.

H.Y. İşçi arkadaşların polise karşı tavrı neydi, bu arada sendikacı ve patronun hakkında biraz anlatır mısınız.

H.B. Polis geldiğinde biz (fabrikanın) mağazanın bahçesinde duran patronun adamlarından birinin arabasının üstüne ve önüne oturmuştuk. Ve paramız verilmediği takdirde gereken muameleyi yapacaktık, polis gelir gelmez sözde! derdimizi sordu ve gereken cevabı alarak patronu aramaya koyuldu. Fabrikanın kapısını kesti,bu sırada bazı kadın ve erkek arkadaşlar sanki polisin bizlerin kurtarıcılarıymış gözüyle görerek dertlerini anlatmaya çalıştılar. Fakat bu arkadaşlar sonradan bu pis heriflerin durumlarını daha iyi kavradılar. Polisler dolaşırken işçi arkadaşlar arasında fısıltılar başlamıştı. Bunun üzerine bir arkadaş işçi arkadaşlara şöyle dedi; "Biz Istanbul'da 34 şehit verdik, burada birimiz ölsek ne olur, polisler bize ne yapabilirler. Yeter ki biz birlikte mücadelemizi sürdürelim." Polisler biraz sonra işveren vekilleriyle birlikte bir defter sayfasına yazılmış, paranız pazartesine verilecektir diye bir kaç kabül imzasıyla birlikte işçileri aldatmaya çalışıyorlardı. İşçi arkadaşlar bu sahtekâr oyuna kanmayarak, "biz paramızı bugün isteriz, yoksa biz buradan çıkmayız" dediler. Direniş üçüncü saatini doldururken patron da işyerine gelmek zorunda kaldı. Bu sömürücü adam da yaltakçılarıyla (!) aynı oyunu tekrarlamak istedi. Ve bankaların kapalı olduğunu söyledi. Bunun üzerine biz gene red ettik. Polisleri (!) şahit gösterdi. Gene red ettik. Ve yuh sesleri yükselmeye başladı. (Tek Gıda-İş Sendikasından gelen beyefendi ise kendisinden korktuğu besbelliydi. Söylemiş olduğu varsayımdan ileri değildi. Onun için bu adamın dedikleri teslimiyetten ileri değildi). Patron ve polisler bu sahte oyunları yutturamayacaklarını anlayınca kararlı Tütün işçileri karşısında teslim bayraklarını çekti. 3.30'da başlayan 1300 kişilik direniş 7.30 da sona erdi.

YAŞASIN SUNEL TÜTÜN İŞÇİLERİNİN MİLİTAN BİRLİĞİ!

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK,HALKA HÜRRİYET!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ TÜRKİYE, ÖZGÜR KÜRDİSTAN!

Ellerinde işten kalan izler var.
Tütün işlemiş o parmaklar
Biz neler çektik o
kumpanyalardan.
Nihayet birgün grev patladı.

İZMİR
SUNEL TÜTÜN İŞÇİLERİ

1977 SEÇİMLERİ NE GÖSTERDİ?

5 Haziran seçimlerinin sonuçları üzerine çeşitli kesimler dergi ve gazetelerde değerlendirmeler yapıyorlar, hemen hemen herkes kendi açısından seçim sonuçlarını yorumluyor. 5 Haziran sonrasında siyasi gelişmeler öylesine berraklaştı ki, çeşitli güçlerin istek ve eğilimlerini günlük basındaki demeçlerden bile kolaylıkla görebilmek mümkün. HALKIN YOLU yayına başladığından itibaren içinde yaşadığımız döneme damgasını vuran gelişmeleri ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştu. Seçimlerin hemen arkasından da siyasi durumu yine yorumlayarak muhtemel gelişmeleri tespit etti.Şimdi, seçim sonuçlarına ve gözlemlerimize dayanarak 1977 seçimlerinin ortaya koyduğu önemli gelişmeleri bir yazı dizisinde ele alacağız.

1. "GELENEKSEL OY" LARDAKİ AZALMA - HALKIN GENİŞ KESİMLERİNİN YARI-SÖMÜRGE YARI-FEODAL YAPININ AYNEN SÜRMESİNE KARŞI MEMNUNİYETSİZLİĞİNİN ARTTIĞINI GÖSTERİYOR.

60 sonrasında yapılan beş seçimde partilerin aldıkları oy oranlarını karşılaştırınca şunu görüyoruz: 65, 69 ve 60 ihtilalinin hemen arkasından yapıldığı hesaba katılırsa, 61 seçimlerinde partilerin oy oyanlarında önemli bir değişiklik yoktur. Bu durum, 60-69 yılları arasında ülkemizde gelişmelerin nispeten durgun bir seyir izlediğinin belirtisi, hem emperyalizm hakim sınıflar ile halk arasında, hem de emperyalistler ve hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin önemli değişikliklere yol açacak kadar şiddetlenmediğinin, halk kitlelerinin tercihlerinde genel olarak önemli bir değişimin olmadığının ifadesidir.

TABLO .1....

73 seçimlerinde ise, daha önceki üç seçimde pek değişmeyen oy oranları, altüst olmuş büyük ölçüde farklı bir değişim ortaya çıkmıştır. Ayrıca 73 öncesinde de ortaya çıkan iki parti, MSP ve DP önemli ölçüde oy almış, CHP oyları büyük bir sıçrama göstermiştir. 73 seçimlerindeki bu değişim, 69 yıllarında başlayan ve giderek şiddetlenen altüst oluşun açık bir ifadesidir. Hepimizin yakından bildiği bu dönem ekonomik buhranın derinleştiği,siyasi buhranın yoğunlaştığı halkın muhalefetinin geliştiği dönemdir. Bu dönem geniş kitle eylemlerinin yükseldiği, hakim sınıflar içinde çelişmelerin şiddetlendiği, siyasi partilerin bölündüğü ve 12 Mart faşist darbesinin tezgahlandığı halka azgınca terör uygulandığı ama halkın içten içe öfkesini biriktirdiği yıllardı. 73 seçimlerindeki oy dağılımı değişimi işte bu alt-üst oluşun ve halkın geniş kesimlerinin siyasi arenaya açılışının bir yansıması olmuştur.

77 seçimlerinin sonuçları ise 73'de meydana gelen oy dağılımındaki değişimin daha de belirgin ve kesin bir hal aldığını göstermektedir. Bu durum ekonomik ve siyasi buhranın daha da derinleşerek sürdüğünün, halkın yeni yeni kesimlerinin politize olduğunun açık bir belirtisidir.

Oy dağılımındaki değişimin yönü de, 69'lardan sonra yoğunlaşarak süren alt-üst oluşu halk kitlelerini ne yönde etkilediğini de göstermektedir. 77 seçimleri sonucunda ortaya çıkan oy dağılımındaki değişim "geleneksel" oyların sürekli azaldığının açık bir belirtisidir. Yani yarı - sömürge, yarı-feodal yapının aynen sürmesi için emperyalizme ve hakim sınıflara pasif destek sağlayan halkın bilinçsiz kesimi giderek küçülmektedir.

50 ve bir ölçüde 57 seçimleri dışında 69 öncesinde yapılan seçimlerde genel olarak halkın geniş kesimleri oylarını belirli bir siyasi tercihe göre kullanmıyor, partilerin yoğun demagojilerine yalanlarına daha bir çok yan etkene göre hareket ediyorlardı. 46 seçimlerinde CHP'lilerin "İsmet Paşa muhalifleri ortaya çıkarmak için seçim yapıyor, kendine karşı olanları öğrenecek ve hapse atacak" propagandası bile geniş etki yapmıştı. Şeyhlerin, ağaların, nüfuslu kişilerin yaygın etkisi altında ve futbol takımı tutarcasına halkın oy kullandığı bu seçimler, sonuçta geniş kitlelerin yarı-sömürge, yarı - feodal yapının aynen durması için sağladığı destekten başka bir sonuç vermiyor, bu yüzden oy oranları önemli bir değişiklik göstermiyordu.

Oysa 71 den sonra ve özellikle içinde yaşadığımız yıllarda tüm alanlarda derinleşen bunalım, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan kaynaklanan zulüm ve sömürünün halkın üzerinde yoğunlaşması, geniş halk kitlelerinin uyanışını hızlandırmış, yığınları siyasete çekmiştir. Halk kitleleri içinde zulme ve sömüreye karşı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının aynen sürmesine karşı memnuniyetsizlik artmış değişik anlamlarda da olsa kitleler içinde "düzen değişikliği" isteği yaygınlaşmıştır.Bu gelişme seçim sonuçlarına da yansımıştır. 77 seçim sonuçları ve partilerin oylarındaki değişim "geleneksel oy" ların azaldığını,düzene karşı memnuniyetsizliğin yaygınlaştığını açık bir şekilde göstermektedir.

TABLO 2.....

73 seçimlerinde oy oranı %5,9 yükselen CHP'nin 77 seçimlerinde, oy oranı daha da artarak %8,1 yükselmiştir. CHP yarı-sömürge, yarı-feodal yapının devrimle parçalanmasından yana olmayan, aksine kısmi değişikliklerle bu yapının daha istikrarlı sürmesi için çalışan ve bugün emperyalizm, sosyal-emperyalizm, faşizm ve sosyal-faşizm'le uzlaşan reformcu bir partidir (sınıf bileşimini daha sonra ele alacağız). Ama halkın değişik ölçülerde bu düzenin aynen sürmesine karşı muhalefeti,büyük ölçüde CHP'de toplanmaktadır. İşte son iki seçimde CHP'nin oy oranındaki yükselme, özellikle 77 seçimlerindeki %8,1 lik yükselme (73'deki oy oranının 1/4 kadar artma) halkın düzene karşı muhalefetinin hızla yaygınlaştırdığının açık bir belirtisidir.

AP'nin oy potansiyeli halkın yarı-sömürge, yarı-feodal yapının aynen sürmesi yönünde sağladığı pasif desteğe dayanmaktadır. AP oyları ise 69'dan bu yana sürekli olarak azalmaktadır. İlk bakışta AP oylarının arttığı gözükmektedir. Ama 77 seçimlerinde "geleneksel oy" lara dayanan DP % 10.1 oranında oy kaybederek erimiş, yine MSP'nin ağalarına ve şeyhlere dayanarak sağladığı "geleneksel oy" ların büyük bir kısmı AP'ye gitmiştir. DP'den ve MSP den aldığı oylar hesaba katılınca AP'nin oy oranının 77'de yükselmediği, aksine alçaldığı görülmektedir. İşte bu durum "geleneksel oy" ların, yani kitlelerin düzenin sürmesi için sağladıkları bilinçsiz desteğin azaldığının açık bir belirtisidir.

Ayrıca MSP'nin oyları içinde emperyalizme bağlı kapitalistleşme karşısında düzene memnuniyetsizliği artan unsurların önemli ölçüde oyu mevcuttur. MHP'nin artan oyları içinde düzene karşı memnuniyetsizlik duyan ama . faşist demagojiden etkilenen unsurların oyları da vardır.

Özetlersek, 69'dan bu yana partilerin oy oranlarındaki değişim, ve bu değişimin 77 seçimlerinde daha da belirginleşmesi ve hızlanması özünde 70'den bu yana ülkemizde yaşanılan alt-üst oluşun açık bir belirtisidir. Ve bu değişimin CHP oylarında artma AP ve öteki partilerin oylarında a-

De.sa.7'de

TABLO I

60 SONRASI SEÇİMLERDE PARTİLERİN ALDIKLARI OY ORANLARI
(Yüzde olarak)

	1961	1965	1969	1973	1977
CHP	36.7	28.7	27.4	33.3	41.4
AP	34.8	52.7	46.5	29.8	36.9
MSP	-	-	-	11.8	8.6
CKMP(MHP)	14.0	2.2	3.0	3.4	6.8
DP	-	-	-	11.9	1.8
CGP	-	-	6.6	5.3	1.9
TİP	-	3.0	2.7	-	0.1
TBP	-	-	2.8	1.0	0.4
BAĞ.	0.8	0.2	9.6	2.8	2.5

TABLO II

SON ÜÇ SEÇİMDE PARTİLERİN OYLARINDAKİ DEĞİŞİM
(Toplam oy içindeki oy yüzdelerinin değişimi olarak)

	69'a göre 73'deki değişim	73'e göre 77'deki değişim	69'a göre 77'deki değişim
CHP	+ 5.9	+ 8.1	+ 14.0
AP	- 16.7	+ 7.1	- 9.6
MSP	-	- 3.2	-
MHP	+ 0.4	+ 3.0	+ 3.4
CGP	- 1.3	- 3.4	- 4.7
DP	-	- 10.1	-

Malatya Salıcık Köyü halkı BİZİ SAVAŞ VE SEÇİMDE hatırlıyorlar

Köyümüz Salıcık, savaş ve seçimde hatırlanan köylerden biridir. Köyümüzün dertlerini Halkın Yolu vasıtasıyla bütün Türkiye halkına duyurmak istiyoruz.

Köyümüz 40 hanedir, köyümüzde toprak çok azdır, olan toprak susuz ve verimsizdir. Herkesin az çok yaşayacağı kadar toprağı var. Gece gündüz çalışmamıza rağmen topraktan doğru dürüst bir ürün kal-



dıramıyoruz. Ne bir sulama kanalı var, ne de devletten bir kilo gübre alabiliyoruz. Sulama kanalımız olmadığı için çay suyu boşu boşuna akıyor. Köyümüz Hekimhan'a 2,5 saat uzaklıktadır. Bu kadar uzun yolu biz köylüler, yaya gidip geliriz. Yolun olmamasından dolayı bir hastamızı bile doktora götüremiyoruz. Şehirde karşıladığımız ihtiyaçlarımızı sırtımızda taşıyarak köye getiriyoruz.

1969'da köyden geçen çayın üstüne bir köprü yapılmaya başlandı. Daha sonra yapımı yarıda bırakıldı. Geçen seçimlerde göz boyamak için birer demir getirip atıyorlardı, bu seçimde onu da yapmadılar. Bu köprüden aynı zamanda İgdir, Başkınık, Mezirme, İşlaman, Haydaroğlu, vb.köylerinde yolu buradan geçmekte. İlkbaharda sular kabardığı zaman Hekimhan'la aramızdaki ilişkiler tamamen kesilmektedir. Köyümüzün yaylası hayvan beslemeye elverişli olmasına rağmen kışın yem bulun-

De.sa.7'de

FAŞİST MESS TASARISINA KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZMİ YIKARAK YÜKSELECEKTİR

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun (TİSK) Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu MESS'i ezdirmeyeceğiz diye demeçler vererek, MESS'i maddi ve manevi olarak desteklediklerini açıklıyor.

Maden-İş de "MESS'i ezeceğiz" diye gürültü koparıyor. Gerçekte ise işçi sınıfının mücadelesinin ve birliğini bölerek yaptığı şey MESS'i ezdirmemektir. Maden İş'in sosyal-faşist yöneticileri ve DİSK yönetimindeki sosyal-faşistlerin bugüne dek sinsice yaptıkları şey; işçi sınıfının mücadelesini baltalamak ve onu güçsüz düşürmekten başka bir şey olmadı, olamaz. Maden-İş sosyal - faşistlerinin devrimci mücadelenin, birliğin en güçlü olduğu fabrikaları greve sokmaması, fabrikaları birbirinden tel örgülerle ayırarak "dışardan hiç kimse giremez" deyip de işçi sınıfının dayanışmasının önüne geçmesi, grev öncesi fabrikalarda "temizlik" hareketine geçerek faşist 13, 17. yasalarla işçileri işten attırması MESS'i ezdirmemek içindir. Her türlü dayanışma, birlik ve mücadelenin önünü kapayarak işçilerin küçük bir kısmının greve sokmanın adı MESS'i ezme mücadelesi değil MESS'i akıllarınca oyalama oyunudur. İşçi sınıfının oyalayarak, mücadeleden alıkoymaktır ve böylece mücadeleyi bastırmaktır.

Sosyal-faşistler MESS'i ezdirmemeye kararlıdırlar. Çünkü işçi sınıfı mücadelesiyle MESS'i ezmek için öne atıldığında sosyal-faşistler de ezileceklerdir.. MESS'i ezmenin tek yolu vardır: Sosyal-faşist hegemonyayı kırmak! Bu işçi sınıfı düşmanları, ERtürkler, Karacalar, Şinasi Kayalar işçi sınıfı üzerinde pazarlıklar döndürüp, Rusya'ya hizmet yarışı içinde iken ve bu Rus uşağı, sendikaların tepesinde MESS'e karşı mücadelenin önündeyken işçi sınıfının mücadelesi gelişemez.

Rusya'ya uşaklık için hizmet yarışına girmiş Yürüyüş dergisi Maden-İş'in Bursa'daki rezaletlerini anlatıyor. İşçi sınıfının tabanda gelişen mücadelesini kendisi elinde tutabilmek için DİSK'e "muhalefet" ediyor. O çok çevirdikleri dalavarelerinin aynısını yürüten, grevdeki işçilere beş kuruş verilmezken lüks otellerde para yiyen "grev örgütleyicisi" ayyaş sosyal-faşistlerin iç yüzünü ortaya döküyor, hesabı elbette açıktır: Tabandaki sosyal-faşizme karşı gelişen hoşnutsuzluğu kendi ellerine almalı ve Rusya'ya hizmet etmek, işçi sınıfını kendi kontrolünde hizaya getirmek.

Gerçekler açıktır. Sosyal - faşistler birbirlerine küfrederken bile işçi sınıfına düşmanlıklarını sergiliyorlar. Öte yandan mücadele de işçi sınıfına unutamayacağı dersler öğretmektedir. Bu sayıda yayınladığımız "PDK grevinin deneyleri" sosyal faşistlerin ekonomik mücadelemizin dahi azılı düşmanı olduklarını gösteriyor.

İşçi sınıfının ve halkın kabaran mücadelesi MESS'in ezilmesi için elverişlidir. İşçi sınıfının mücadele azmi yüksektir. Meselenin düğümü, işçi sınıfının revizyonist önderliği yıkmak için mücadeleyi eline almasıdır. Faşist MESS tasarısı ancak sosyal-faşistlere güçlü darbeler indirerek ezilebilir.

Proleter devrimciler; gün işçi sınıfının MESS'e karşı mücadelesine önderlik etmek için bütün gücünü ortaya koyacağımız gündür. Bu mücadelede revizyonizme karşı mücadele etmek, revizyonizmi geniş yığınlara teşhir etmek bugünün en başta gelen görevidir.

Bütün devrimciler, Maden işçilerinin mücadelesini destekleyin. Faşist MESS'e ve revizyonist sendika ağalarına karşı halka destek olun, işçilerle dayanışmak için her türlü çabayı gösterin.

Bugün işçi sınıfının mücadelesini ilerletmek için en büyük görev proleter devrimcilere düşmektedir. Bütün proleter devrimciler: Faşist MESS'e ve sosyal-faşist Maden-İş'e karşı işçilerle birleşin!

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK İŞÇİLERİNİN BİRLİK VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!

KANIMIZI VEREREK KAZANDIĞIMIZ SOSYAL HAKLAR UYGULANMALIDIR!

YAŞASIN TÜM DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!

inşaat işçileri : "BAĞLARIMIZI KUVVETLENDİRELİM,,

Bizler inşaat işçileriyiz. Çoğunluğumuz, köylerde çok az toprakları olan, ve devamlı topraksızlaşmaya doğru giden, geçici olarak büyük şehirlerde çalışmak zorunda bırakılan ve çoğunluğumuz da Kürt olan mevsimlik işçileriz.

Çalıştığımız yerlerde sosyal haklarımız yok denecek kadar azdır. Günde 9 saat çalışırız, pazar ve bayram tatilimiz gasbedilmektedir. Sigortamız göstermelik, sendikamız yoktur. Piyasadaki sendikalar sarı ve revizyonist şebekelerdir. Kısacası sömürü zincirinin en ağır halkalarından biri üzerimizdedir.

Dünyada iki süper devlete karşı ülkelerin bağımsızlık, milletleri kurtuluş, halkların devrim uğruna her ülke proletaryasının bağımsız siyasetinin ışığında verdiği mücadeleler her gün yeni mevziler kazanarak, zafere doğru emin adımlarla ilerlemektedir.Ülkemizde proletaryanın, revizyonizme, oportünizme her türden menşevik taktiklere karşı verdiği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi bizlere ışık tutmaktadır. Kurtuluşumuz iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı verilen devrimci demokratik halk iktidarından kesintisiz sosyalizme geçmemizdedir. Bu zaferi çabuklaştırmamız , proletaryanın bayrağı altında örgütlü vereceğimiz mücadeleden geçecektir. Bunun için gazetemiz aracılığıyla devrimci inşaat işçilerine önerimiz şudur.

Devrimci işçi arkadaşların çevre inşaatlardaki bilinçli arkadaşlarla bağlarını kuvvetlendirmeleri ve bu bağları zamanla diğer taraflardaki arkadaşlarla birleşme yönünden geliştirmeleridir. O zaman cılız çıkan seslerimiz tek ve gür çıkacak, sınıf sendikal mücadelemiz hızlanacak, proleter siyasetimiz ışığında diğer işçi kardeşlerimizle, DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ mücadelemizde emin adımlarla yürüyeceğiz. Güneşin fethine doğru giden yolda,kızıl bayrağımızı daha yükseklerde, tutacağız.

NE AMERİKA NE RUSYA, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL - FAŞİZM!

DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI İÇİN İLERİ!

Yeşilköy'den Bir Gurup
İnşaat İşçisi

TUNCELİ'DE SEÇİM KAMPANYASININ DEĞERLENDİRİLMESİ

PROLETARYANIN BAĞIMSIZ SİYASETİNİ SAVUNDUĞUNDAN DOLAYI 19 MAYIS'TAN BERİ TUTUKLU OLAN, HER TÜRLÜ ENGELLEMELERE RAĞMEN SEÇİMLERDE 8200 OY ALAN TUNCELİ BAĞIMSIZ MİLLETVEKİLİ ADAYI,

PROLETER DEVRİMCİ
A H M E T D E M İ R D Ö V E N
SERBEST BIRAKILMALIDIR!

KAMPANYA ÖNCESİ DURUM

Proleter devrimciler seçim kampanyasına hazırlıksız girdiler. Seçimlerin erkene alınması etkenlerden bir tanesiydi. Esas önemli etken ise, seçimlere bağımsız bir adayla katılmanın önemini geç kavramamız oldu. Ayrıca, proleter devrimci grupların seçim taktiklerindeki ve buna bağlı olarak seçim platformlarındaki farklılıklar, etkin bir kampanyanın örgütlenme ve hazırlık çalışmalarını önemli ölçüde etkiledi, zaafa uğrattı.

Seçim taktiğimizin başından itibaren açık ve net olmayışı nedeniyle, seçimler döneminde halk devriminin temel programını ancak bir bağımsız adayla geniş ve yaygın bir şekilde kitlelere götürebileceğimizi kavrayamadık. Halkın Yolu'nun 9. sayısında, seçimlere devrimci proletaryanın bağımsız katılması taktiği, 13. sayıdaki kadar net bir şekilde diğer sayılarda formüle edilseydi, durumu kavrar ve hazırlıklarımızı daha iyi yapabilirdik.

Diğer proleter devrimci grupların ise, bu konudaki hata ve zaaflarının temel kaynağı seçim taktiği ve siyasetlerindeki muğlaklık ve reformcu unsurdu. Halkın Yolu'nun 13. sayısında, bu meseleye ilişkin eleştiri ve değerlendirmeler yapıldığından bu konu üzerinde tekrar durmuyoruz.

Sonuç olarak, hem bizlerin, hem de diğer proleter devrimcilerin farklı nedenlere bağlı olan hata ve gecikmeleri etkin bir kampanya örgütlenmesini önledi. Ele aldığımız hataların, bu safhadaki pratik yansıması, bağımsız adayın geç ilân edilmesi şeklinde belirdi. Bunun sonucu olarak, burjuva partilerin önseçim çalışmaları bitmeden önce bağımsız bir aday ilân edilemedi ve bu durum özellikle CHP tarafından istismar edildi. Proleter devrimci adayın, aday olma sebebini gölgelemeye ve ön seçimi kaybedenlerin bir oyunu olarak dedikodu yaratmalarına, imkân verdi.

KAMPANYA ÖNCESİ DİĞER GRUPLARIN TUTUMU

Halkın Sesi taraftarları, kampanya öncesinden itibaren, seçimlerin sonuna kadar, proleter devrimcilere karşı, yalan, dedikodu ve iftiraya dayanan karşı-devrimci bir kampanya yürüttüler. Kampanya öncesi, bütün devrimcilerin katıldığı bir tartışmada, Halkın Sesi taraftarları, "bugün CHP'nin desteklenmemesi ve bağımsız aday gösterilmesi, seçimi boykot etme anlamına gelir" diyerek bağımsız bir aday gösterilmesine karşı çıktılar. CHP'yi destekleyeceklerini ifade ettiler. Nitekim seçim kampanyası boyunca CHP'nin gençlik kolları ve proleter devrimcilere karşı gönüllü vurucu gücü rolünü benimsediler. Hatta seçim kampanyasında CHP'lilerin bile yapmadığı dedikodu ve iftiraları onlar yaptılar.

Halkın Gücü taraftarları, kampanya öncesinde bizlerle ortak adım atma konusunda hiç bir çaba göstermediler. Seçim platformu konusunda tartışmalara girmediler; sadece "seçimleri boykot" çağrısı yapmıyoruz demekle yetindiler. Bağımsız bir aday göstereceklerini bile söylemediler. Proleter devrimcilerin ve bütün devrimci demokratların devrimci-demokratik bir platform ve tek bir adayla seçime katılmalarının önemini kavramadılar. Bu durum seçim kampanyası çalışmalarını olumsuz bir yönde etkiledi. Çünkü bu arkadaşlar aniden "güçlerini denemek" için bağımsız bir aday gösterdiler ve seçimlerin sonuna kadar destekledikleri aday, adaylığını geri almadı.

Devrimci Gençlik ve Kurtuluş Sosyalist Dergi taraftarları, proleter devrimci adayı desteklememe konusunda ortak bir tutum takınırken, Kurtuluş Sosyalist Dergi taraftarları bununla kalmadılar ve TİP ve CHP'nin kuyruğuna takıldılar. Köylerde, proleter devrimci adaya oy verilmemesi yönünde propaganda yaptılar.

Kürt marksistleri, seçimlere bağımsız olarak katılma konusunda aktif bir tutum takınmadılar. Proleter devrimciler bağımsız bir adayın, devrimci bir programla seçimlere katılması gerçeğini gündeme koyunca, o zaman harekete geçtiler ve proleter devrimci adayı desteklediler.

Kampanya öncesi durum ve çeşitli grupların seçimler konusundaki tutumu, kısaca bu şekilde oldu. Proleter devrimci aday, devrimci programını, yayınlayıp adaylığını koyduğunu ilân edince Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Kürt Marksistleri adayın programını kitlelere maletme ve kitle desteğini kazanmak için kampanyayı başlattı. Halkın Gücü, bizim desteklediğimiz adayın programını "yanlış ve eksik bulmadığını" söylemesine ve bir programı olmamasına rağmen başka bir adayı destekleme ve "gücünü ölçme" tutumunda ısrar etti.

KAMPANYA DÖNEMİ VE DEVRİMCİ GRUPLARIN ÇALISMALARI

Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu taraftarları propaganda grupları oluşturarak bütün ilçe, nahiye ve köylerde propaganda çalışmalarına başladılar. Şimdiye kadar anlatılanlardan anlaşılacağı gibi, bizler propaganda çalışmalarına 5 Mayıs'tan çok sonra, ancak 10 Mayıs'ta, adayın bildirisinin dağıtılmasıyla birlikte başladık. Bu gecikmenin yanısıra, ilk günlerde propaganda çalışmalarında kendiliğindencilik hakimdi. Bütün propaganda grupları tek bir ses halinde çalışmıyordu. Propaganda merkezileştirilmemiş, tek tek grupların insiyatifi içinde dağınık bir şekilde yürüyordu. Kampanya ilerledikçe, CHP reformizmi, Halkın Sesi oportünizmi ve Halkın Gücü bölücülüğüne karşı mücadele şiddetleniyor, Demokratik Halk Devrimi programının temel talepleri öne çıkıyor, reformizm ve oportünizme karşı tutum netleşiyordu. Özellikle, kampanyanın son günleri, propaganda grupları, kitlelerin sorularına açık ve net cevaplar verme ihtiyacından bile olsa, temel taleplere daha çok sarılıyor ve bu nedenle uzun müddet devam eden ilk günlerdeki dağınık propaganda çalışması yerini, Demokratik Halk Devrimi programı etrafında merkezileşen bu propaganda çalışmasına bırakıyordu.

Seçim kampanyasının son günlerinde ulaşılabilen bu duruma kadar geçen sürecin ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmak, proleter devrimci hareket için hayati önemi haiz dersleri ortaya koyacaktır.

Seçim kampanyası çalışmalarında, başından sonuna kadar, mücadele ettiğimiz ve devrimci gruplar içindeki reformizmi de açığa çıkaran temel mesele; hemen her yerde propaganda gruplarına kitlelerin yönelttiği bir soruda ifadesini buluyor: "Seçimlere neden ayrı katılıyorsunuz? CHP'yi desteklemek dururken, seçimlere ayrı katılmak bölücülük değil midir?" Gerçekten de, kitlelerin sorduğu bu iki ana soru, meselenin özünü ortaya koymak için çok önemli sorulardı. Her şeyden önce, hemen her propaganda grubunun bu sorularla karşı karşıya gelmesi şunu gösterir: Bir bütün olarak, bütün proleter devrimci gruplar seçim dönemine kadarki çalışmalarında, kendi sınıf tutumlarını kitlelere anlatamamışlar, diğer sınıf hareketleriyle aralarındaki sınırları çizememişlerdir. Seçim dönemine kadar yapılan çalışmalar, sınıf devrimciliğinden çok, "genel olarak devrimcilik" çemberi içinde sıkışıp kalmıştır. Bu nedenle, her propaganda grubu bu sorularla başbaşa kalıyor ve proleter devrimcilerin, devrimci-demokratik bir program ilân eden bir adayı desteklemesi, "bölücülük", "mızıkçılık" vb. olarak görülmesine sebep oluyordu. Bu soruların yaygınlığının ortaya koyduğu birinci gerçek, "genel olarak devrimcilik", çemberinin kırılmasının hayati bir öneme sahip olmasıdır. Halkın Yolu'nun 13. sayısında, proleter devrimci hareketin bir zaafı olarak ortaya konan, "genel olarak devrimcilik", seçim kampanyasının canlı pratiğinde doğrulandı. Bu çemberi kırmanın önemi bütün kadrolarca görüldü; diğer proleter devrimcilerin de bu zaafı görmesi, bu zaafın üstüne gitmesi proleter devrimci hareketin büyük bir kazancı olacaktır.

Kitlelerin bu ana sorularına çeşitli proleter devrimci grupların verdiği cevaplar ise, muğlak ve reformcu tutumla, proleter devrimci tutum arasındaki farkın netleşmesini sağlıyordu. Bizler, Halkın Yolu taraftarları olarak, -şimdilik bilemediğimiz ve tesbit edemediğimiz bazı istisnalar olabilir- seçim kampanyasının başından beri, bu ana soruları, halk devriminin programına sarılarak cevaplandırdık. Reformculukla bizim savunduğumuz program arasında hiç bir ortak nokta bulunmadığını açarak, reformizmle aramızdaki sınırları netleştirmeye çalıştık. CHP'nin devrimci olmadığını, devrimci bir programa sahip olmadığını, iki süper devlet ve işbirlikçileriyle uzlaştığını ve esas tutumunun bu olduğunu ortaya koyduk.

Halkın Kurtuluşu taraftarı arkadaşlar ise, "genel olarak devrimcilik" cerayanına göğüs geremediler. Bu ana sorulara, CHP'nin çeşitli illerdeki adaylarının toprak ağalarından, zenginlerden, vb. oluştuğunu, Tunceli'deki adaylarının da böyle olduğunu, önseçimlerde milyonlarca lira para dökerek delegeleri satın aldıklarını, namuslu olmadıklarını söylediler. Ve bu tür unsurların ön saflara geçebildiği bir partinin bu düzeni değiştiremeyeceği noktasına ağırlık verdiler. CHP'nin programı ve proleter devrimci adayın programı arasındaki temel hayatî köklü sınıf farkından çok, CHP'nin "bileşimi" ve "bu bileşimi değiştirmenin önemi!" noktasında propagandayı yoğunlaştırdılar. Tabii bu propaganda etkili olmuyor, kitlelerin öğrenmek istediği şeyleri ortaya koyamıyordu. Bu anlatılanlar karşısında köylüler, "biz bunları -yani CHP'nin 'bileşimini'- biliyoruz. Tunceli'deki adayların milyonlarca lira para dökerek 'delege pazarı' açtıklarını da biliyoruz. Ama biz, Ecevit'e şans vermek gerektiğini düşünüyoruz. CHP'nin bizi kurtarmayacağını da biliyoruz; ama hiç olmazsa çocuklarımıza okula gitme ve okuma imkânı verecek; içeriye düşen devrimcileri serbest bırakacak" vb. diyorlar ve "sizin adayınızın mecliste satılmayacağını kim garanti edebilir?" diye soruyorlardı. Köylülerin bu düşünceleri şu gerçeği ortaya koyuyordu; proleter devrimciler, bu seçimlerdeki tutumlarını CHP'nin "bileşimi" vb. noktasında dayanarak netleştiremezlerdi. Kitleler kendi tecrübeleriyle gerçeklerin bazı yönlerini görüyor, ancak doğru devrimci tutum konusunda çeşitli kuşkular taşıyorlardı. Bu kuşkuları ise, proleter devrimciler, "diğer adaylar para dağıtmış, delege satın almıştır; bizim desteklediğimiz aday namusludur" propagandası ile dağıtamazlardı. Bu propaganda program ve sınıf tutumu yerine, "namuslu ve dürüst adaylarla, namuslu ve dürüst olmayan adaylar" ayırımının öne geçmesine reformculuğun yıkılmamasına yol açıyordu. Kampanyanın son günlerinde bu propaganda ile ikna edilemediğinin görülmesi üzerine, program temeline dayanan bir propaganda gereği bütün gruplarca benimsendi.

Son günlere kadar, propaganda gruplarının tümünün, ve bütün grupların açık olarak cevaplandıramadığı soru: "Adayı niye gösterdiniz? Ve bu aday tek başına mecliste ne yapacak?" sorularıydı. Bu sorulara ilk günlerde çok değişik cevaplar verildi. Yer yer, "aday seçildiğinde işçilerin ve köylülerin yararına olan kanun tasarıları verecek, başka parlamenterlerin bu yöndeki tasarılarını destekleyecek" diyorduk. Yer yer "CHP'nin 141, 142, vb. ile başka bazı demokratik tasarılarının destekleneceğini" söylüyordu bazı proleter devrimci gruplar. Tabii bütün bunlar CHP'nin dışında bir bağımsız adayın gerekli ve zorunlu olduğunu kitleler için açıkca ortaya koyan cevaplar değildi. Kampanyanın son günlerine doğru bu sorulara bütün proleter devrimcilerin verdiği cevap merkezileşti ve şu noktada odaklaştı: "Biz meclise 450 tane Ahmet Demirdöven göndersek de, 1 tane Ahmet Demirdöven göndersek de bunların mecliste yapacağı iş 1 tanedir: bu meclis ve bu devlet, ordu bürokrasi şartlarında, işçilerin ve köylülerin benimsediği gerçek demokratik dönüşümler yapılamaz. Bunun meclis kürsüsünden bütün işçilere ve köylülere ilân edilmesi 450 de olsa, 1 de olsa yapılacak bir ve gerçek şey budur. Ve biz de bu bir için onlarca, yüzlerce değil, bir tane kürsü istiyoruz dedik". Kitlelerin niçin bağımsız aday gösteriyorsunuz sorusu bu cevapla hemen hemen karşılanmış oluyordu. Meselenin özü ortaya konmuş oluyordu.

Bir çok yerde, köylüler ve aydınlar şunu sordular: "Madem ki, seçimler kurtuluş yolu değildir diyorsunuz, o zaman nasıl bir yol istiyorsunuz, nasıl bir yoldan gitmek gerekir?" Bu sorulara çoğu zaman, mütereddit aydınların, reformcu aydınların "biricik demokratik yol, seçimlerdir, siz bu demokratik yoldan gitmek istemiyorsunuz. Yolunuz nedir?" soruları eşlik ediyordu. Bazı arkadaşlar bu soruları geçiştiriyor ve sorulara cevap vermeden "seçimlerin kurtuluş yolu olmadığını" tekrarlamakla ve ya muğlak cevaplarla karşılık veriyordu. Bütün propaganda çalışmalarının gösterdiği gibi, kitlelerin sorularına açık ve net cevaplar vermeden etkili olmak mümkün değildir. Bu tür sorulara da demokrasi meselesini açarak cevap vermek en tutarlı yoldur. Hedefimizin demokratik olduğunu ortaya koymak gerekiyor. Büyük toprak ağalarının topraklarına köylü komitelerinin el koyması, emperyalistlerin ve büyük burjuvazinin para ve mal varlığına işçilerin ve köylülerin el koyması, vb. tedbirlerin demokratik olduğunu ve bu demokratik tedbirleri gerçekleştirmenin 'zor' dan gayrı bir yolu bulunmadığını açınca geniş ölçüde ikna edici olabiliyorduk. Devlet ve ordu darbeciliğine karşı olduğumuzu, bu yolun işçilerin ve köylülerin yürüyeceği yoldan ayrı ve tamamen anti-demokratik olduğunu kitlelere anlatmak son derece önemli ve etkilidir. Ayrıca, Halk Devriminin siyasi demokrasi alanında değil bugünkü parlamenter sistemden, en demokratik burjuva cumhuriyetlerinden bile daha geniş ve daha derin bir siyasi demokrasi düzeni olduğunu kitlelere anlatmanın büyük önemi vardır. Halk Devrimi programının siyasi demokratik muhtevasını daha geniş ve açık bir şekilde anlatınca, halkın üstünde ve halka karşı ordu, bürokrasi, polis örgütleri demek olan bugünkü yapının yerine geçirilebilecek biricik demokratik yapının, silahlanmış işçiler ve köylüler ile her kademeden merkezi ve mahalli idarecilerin seçimle işbaşına getirilmesi, ve istendiği zaman halk tarafından işbaşından uzaklaştırılması şeklinde olacağını koymak, bir çok işçinin köylünün ve aydının onayını alabilir. Seçim kampanyasında bu yön pek açık olarak konamadı. Kısmi olarak konabildiği yerlerde, dinleyici köylülerin ve aydınların onayını ve desteğini aldı. Kısaca, "hangi yoldan yürümek istiyorsunuz?" sorusuna verilecek cevaplar önemlidir ve açık ve net olarak ortaya konmalıdır. Bu cevaplara açıklığı ve netliği kazandıracak olan şey ise, "Halk Devriminin neleri gerçekleştirmek istediği" melesinin etraflı olarak ortaya konmasından geçiyor.

Seçim kampanyası boyunca, hemen hemen bütün propaganda gruplarının en çok karşılaştığı başlıca sorular bunlardı. Bunun yanısıra kampanya, kitlelerden öğrenecek bir çok şeyler olduğunu da gösterdi. Bir çok köylü, şunu söylüyordu; "Devrimciler kendi aralarında bölünmüşler ve bugünde iki aday gösteriyorsunuz. Kendi aranızda niye birlik olmuyorsunuz? Önce birlik sağlayın sonra bizi saflarınıza çağırın. Tek bir partide birleşin." Köylü arkadaşlar, bunları, bizlerin desteklediği adaydan başka, Halkın Gücü taraftarlarının desteklediği başka bir devrimci adayın bulunması nedeniyle söylüyorlardı. Bizlerin bu soruya cevabımız, "3-4 gazete taraftarının tek bir adayı desteklediğini, ancak bir grup arkadaşın tamamen grupçu ve tekkeci bir tutumla tek bir adayı desteklemek için gereken zemini bile yaratmaya yanaşmadığını, bu durumun düzelmesinde, köylü arkadaşların da görevleri bulunduğunu" belirtmek şeklinde oldu. "Tek bir partide birleşmek, tek bir partiyi inşa etmek" şeklindeki düşüncelerinin de tamamen yerinde olduğunu, ancak bu meselede kendilerinin de görev ve sorumluluklarının bulunduğunu anlatmaya çalıştık. Her şeye rağmen, köylü arkadaşların bu meseledeki fikirleri ve titizlikleri bütün proleter devrimciler için çok öğreticidir ve öyle olmalıdır. Örneğin, köylü arkadaşların fikir ve tutumlarından şunu açıkca gördük: şayet, tek bir adayı desteklemek konusunda birleşen proleter devrimciler, böyle bir yol tutmayıp, ayrı ayrı adaylar gösterme yolunu tutsaydılar, köylü yoldaşlar ve diğer halk kitleleri kesinlikle onları ciddiye almayacaklardı. Hatta şunu rahatlıkla diyebiliriz ki böyle bir durumda, köylü arkadaşlar onları dinlemeyecek, bunu ciddiyetsiz bir tutum olarak görecek ve büyük bir ihtimalle köylere sokmayacaklardı.

Bu durum, proleter devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin inşasının ne kadar ciddi ve ertelenemez bir görev olduğunu, bugünkü grupların, grup olarak varlığının hiç bir haklı ve meşru zemini kalmadığını ortaya koydu. Proleter devrimci hareketin, birlik yönünde adım atmadan yığınlara karşı siyasi görev ve sorumluluklarını yerine getiremeyeceğini ortaya koydu.

Seçim kampanyası döneminde, kendi çalışmalarımızı özetlemeye çalıştık. Hazırlıklarımızın çok zayıf olduğunu söylemiştik. Seçim kampanyası döneminde, bu nedenle, sözlü propaganda çalışması yapan gruplar dışında daha başka faaliyetler örgütlenemedi. Proleter devrimci adayın bastığı ve 20.000 gibi çok az olan seçim bildirgesi dışında; bildiri, broşür, afiş, küçük el afişleri, yazı yazma, vb. gibi propaganda araçlarından yararlanamadık, bunları örgütleyemedik. Bu durum kampanyanın gücünü zayıflattı. Bunun yanısıra, adayın bildirgenin dağıtılmasından bir kaç gün sonra tutuklanması, kampanya çalışmalarının 2-3 gün durmasına sebep oldu. Ayrıca adayın tutuklanması, bazı proleter devrimci arkadaşlarda tereddüde, bildiriyi savunmaktan vazgeçme ve reformcu cereyana kapılma eğilimleri doğurdu. Biz, Halkın Yolu taraftarları bu eğilimlerle savaştık. Ancak, adayın tutuklanmasından sonra biz bildiri, vb. gibi araçlarla karşı koymak, tutuklanma nedenini teşhir etmek, vb. gibi yolları kullanmakta yukarda saydığımız kampanyanın örgütsel zaaflarını aşamadık. Faaliyetleri, daha örgütlü ve sistemli bir hale getiremedik.

SEÇİM KAMPANYASINDA CHP'NİN VE BAZI SİYASİ AKIMLARIN TUTUMU VE DEĞELENDİRMESİ

Bu bölümde önce Halkın Sesi taraftarlarının "faaliyetini" ele alacağız. Bu grup, ihanet çizgisinin devamı olarak, proleter devrimcilere karşı yıkıcı ve karşı-devrimci bir kampanya örgütlemede CHP lileri bile geride bıraktı. CHP'lilerin bile söyleme cesaret ve sorumsuzluğunu gösteremedikleri yalan ve iftiraların propagandasını bilfiil üstlendiler. Proleter devrimcilerin, 1 Mayıs'ta işçilere saldırarak 34 kişiyi öldürdüğü yalanına daha başka yalanlar eklediler: "Adalet Partisi'nden para alarak bağımsız bir aday çıkarıldığı Ecevit'in oylarını bölerek iktidara gelmesinin önlenmek istendiği vb." Yalan söylemekte serbest ve buna lâyık olan bu hainler, bu tür yalanlarla CHP'lileri kışkırtıp proleter devrimcilere saldırtmayı hesaplıyorlardı.. Başka yerlerde de uygulamaya kalktıkları bu alçakça oyunu Kırmızı Köprü nahiyesi'nde oynadılar. Ancak proleter devrimcilerin kararlı tutumu ve gerçekleri kitleye anlatmakta sebat etmeleri ile oyun sökmedi. Halkın Sesi hainleri, bu sinsi oyunlarını CHP Gençlik Kolları kisvesi altında ve kendilerine lâyık olan Ali Haydar Veysioğlu ve Hüseyin Erkanlı gibi delege tüccarlarının desteğinde yürütüyorlardı. Kendilerini gene ucuza satmışlardı. CHP'nin verdiği bir jeep karşılığında, köy köy dolaşıyor, bu yalanları yayıyor, CHP'nin seçim afişlerini asıyor ve bütün bunların karşılığında, Halkın Sesi ve Aydınlık görüşlerini benimsediklerini söylüyorlardı. Seçim kampanyası boyunca Halkın Sesi ve "AYDINLIK" taraftarlarının bu karşı-devrimci faaliyeti devam etti.

CHP'nin milletvekili adayları; aşiret reisleri ve zengin köylü takımı, seçim kampanyası boyunca, proleter devrimcilere karşı iftiraya dayanan karşı devrimci bir kampanya yürüttüler. CHP'nin programına dayanarak proleter devrimcilere karşı bir kampanya yürütmenin kendilerini yenilgiye götüreceğini seziyorlardı. Ucuz yoldan, ucuz iftiralarla savaşa girdiler. "Adalet Partisi'nin para yedirerek bağımsız aday çıkardığını, CHP'nin oylarını bölerek Tunceli'den milletvekili çıkarmak istediğini, vb." seçim kampanyasının temel direği yaptılar. Proleter devrimci bağımsız adayın seçim bildirgesinde, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ve diğer milli azınlıkların milli haklarını savunmasını karşı-devrimciler gibi kullanmaya kalktılar. Halka, "bağımsız adaya oy verirseniz, oy verenler tek tek tesbit edilerek tutuklanacaklar", "1938'i, Dersim'i tekrar geri getirmek istiyorlar", "çocuklarınızın ve bizlerin öldürülmesine, kırılmasına sebep olacaklar" vb. gibi propagandalarla halkı faşizmin, devlet ve ordunun silahı ve süngüsüyle korkutmaya çalıştılar. CHP'nin bu karşı-devrimci propagandasını yürütenler bununla kalmıyor; en bağnaz gericilerin ve faşistlerin silahlarını proleter devrimcilere karşı çeviriyorlardı. Köylerde, kadınlar arasında propaganda çalışması yapan kız arkadaşlarımıza ağıza alınmayacak iftiralar savunuyorlardı. Ancak bir çok köyde, köylü arkadaşlar, bunlara gereken cevabı verdiler.

CHP'nin, aşiret reisleri ve zengin köylüler takımı, seçim gününe kadar sürdürdükleri bu korkutma ve sindirme propagandasını seçim günü, sandık başlarına davet ettikleri jandarma birlikleriyle tamamladılar. Sandıktan bağımsız adaya oy çıkarsa, jandarmalar alıp götürür korkusu altında kalan bir çok köylü oy kullanamadı. Bu nedenle, Türkiye çapında seçimlere katılma oranı, 1973 seçimlerine göre, önemli bir artış gösterirken, Tunceli'de seçimlere katılma oranı 1973 seçimlerine göre önemli ölçüde geriledi. CHP'li aşiret reisleri ve zengin köylü takımının, köylerde seçim günü ve öncesindeki bu türden faaliyetlerini, yakın bir zamanda daha etraflı olarak gazeteye yazacağız.

Halkın Gücü taraftarlarının, seçim kampanyasındaki tutumuna daha önce değinmiştik. Ancak bu tutumun seçim kampanyasındaki etkilerini daha yakından görmek önemlidir. Bizler, bu arkadaşları seçim kampanyasının sonuna kadar, ayrı bir adayı desteklemekten vazgeçirmeye, tek bir adayı destekleme konusunda ikna etmeye çalıştık. Halkın Gücü taraftarları arkadaşlar ikna olmadılar. "Güçlerini göstermek!" te inat ettiler. Gerçi "güçlerini gördüler", 300 oydan fazla oy aldılar! Kendileri bir program yayınlamadılar. Ahmet Demirdöven'in seçim bildirgesine katıldıklarını söylemelerine rağmen, bu tutumda ısrar ettiler. Arkadaşların bu tutumu, zararlı oldu. Bir çok köyde, küçümsenmeyecek sayıda köylü arkadaş aynı programı savunan iki ayrı adayın varlığını doğru bulmuyor; "biz şimdi hangisine oy verelim?" sorusunu soruyor, oyların bölüneceğini, bir işe yaramayacağını, bu durumdan AP'nin yararlanabileceğini söyleyerek, CHP'ye oy vermeyi daha emin bir yol olarak görüyordu. İki ayrı adayın varlığı zaten CHP'nin başlıca propaganda malzemesi idi. Halkın Gücü taraftarı arkadaşların sekter tutumu, bir çok köylü arkadaşı kampanyaya katılmaktan alıkoyduğu gibi, oy sayısında da önemli bir düşmeye neden oldu.

TİP, Tunceli'de, seçimde layık olduğu cevabı aldı. 170 oy alarak, Rusya'ya uşaklık yaparak devlet kapitalizmini sosyalizm diye yutturarak kitlelerin aldatılamayacağı ortaya çıktı. TİP'in seçim kampanyasındaki çalışmaları ile Halkın Sesi hainlerinin çalışmaları paralel yürüyordu. Onlar da, bazı aşiret reislerine dayanarak oy avcılığına çıkıyor ve 1 Mayıs'ta proleter devrimcilerin işçilere saldırdığı yalanını yaymaya çalışıyorlar, kampanyada esas hedef olarak proleter devrimci adayı alıyorlardı.

Kampanya boyunca çeşitli siyasi akımların tutumu bu şekilde özetlenebilir. Seçim kampanyası pratiğinden şu sonuçları çıkarmak mümkündür:

1 - a) Halkın Yolu'nun 13. sayısında netleştirilen seçim taktiği kampanya boyunca doğrulandı. Kampanya boyunca, kitlelerin sorularını cevaplandırmak ve seçimlere bağımsız bir adayla katılma tutumumuzu, ancak Demokratik Halk Devrimi programına sarılarak açıklayabildiğimizi net olarak gördük.

b) Halkın Yolu'nun 13. sayısında netleşen seçim taktiği daha önce ilân edilmeli idi. Hiç olmazsa, 9. veya 10. sayıda, "seçimlere devrimci proletaryanın bağımsız adaylarla katılması" ayrı ve özel bir madde olarak formüle edilmeliydi. Böyle olsaydı, bizler seçimlere daha hazırlıklı ve daha örgütlü olarak katılırdık.

2 - Tunceli'de, Halkın Yolu'nun 13. sayısında işaret edilen "genel olarak devrimcilik" zaafı bütün kampanya boyunca kendini gösterdi. Örneğin, Mazgirt bölgesi, herkesin kendine devrimciyim dediği, hatta CHP'nin kurtuluş getirmeyeceğini söylediği bir bölgedir. Buna rağmen en başarısız olduğumuz bölge burası oldu. İleride oyların dağılımı ve bu dağılımın siyasi değerlendirmesini ayrıca göndereceğiz. Tek tek, ya da mahalli değerlendirmelerden genel sonuçlara gitmek bizden ırak olsun. Ancak hem bu örnek, hem de bütün seçim kampanyası, "genel olarak devrimcilik" hastalığını, bunu aşmanın ve sınıf devrimciliğini hakim kılmanın büyük önemini ortaya koydu.

3 - Proleter devrimci grupların seçimler öncesi siyasi çalışmalarının zaafları, seçimlere geç ve önceden değindiğimiz zaaflarla girmeleri; Halkın Sesi hainlerinin ve CHP'nin aşiret reisi ve zengin köylü takımının karşı-devrimci çabaları; jandarma dipçiği ve süngüsü altında köylülerin verdiği 8200 oy, her şeyden önce onların uyanışının ve seçim kampanyası döneminde onlarla birlikte ulaştığımız siyasi olgunluğun başarılı bir göstergesidir. Köylülerin verdiği oy diyoruz; çünkü şehir merkezinde 300 400 arası oy aldık.

4 - Seçim kampanyası çalışmaları, halka karşı siyasi görevlerini ertelenemez bir şekilde yerine getirmek durumunda olan devrimci proletarya açısından, bugünkü grupların yaşamasının ve bu şekliyle varlığını sürdürmesinin hiç bir meşru temeli kalmadığını pratik olarak gösterdi. Mevcut proleter devrimci grupların birleşmesi ve proletarya partisinin inşasının hayati önemini ortaya koydu. Kampanya, masa başında, bir kaç aydının "proletarya partisini inşa ettik" türünden iddialarının sahte, anlamsız ve hiçbir değer taşımadığını gözler önüne serdi. Proletarya partisinin, işçilerin ve yoksul köylülerin bağrında inşa edilmesi zorunluluğunu kadrolara kavrattı.

BİR İBRET BELGESİ

Ben 5 Haziranda yapılan seçimlerde Tunceli'nin Burmageçit köyünde sandık görevlisi idim. Bir gün evvel köye gittiğimde köyde gergin bir hava vardı. CHP'li köylülerden birkaç kişi ile Halkın Sesi görüşlerini savunan oportünistler bağımsız aday Ahmet Demirdöven'in oy pusulasının halka dağıtılmasını engellemek için elinden geleni yapıyor ve köy ihtiyar heyeti ile orada bulunan sandık başkanına baş vurarak (seçimin başlamasına 12 saat kaldığı halde) köye jandarma getirmeye ve köyde dolaşmayı yasaklamaya çalıştılar. Daha önce köye gelen sandık başkanı muhtarla aralarında anlaşmàya varmışlardı. Muhtarla özel olarak konuşmaları ve sandık başındaki tutumlarıyla bunu anladım.

5 Haziran günü saat 8.00'de sandık başına gittik. Başkan köy muhtarını birleşik oy pusulalarını ve zarfları halka vermekle görevlendirdi. Bu arada CHP'den özel müşavirlik belgesi olan birisi geldi, bu kişi sonradan öğrendiğime göre o köyde bulunan köy kalkındırma derneğinin başkanıymış ve siyasi olarak da Halkın Sesi'nin en keskin savunucularından imiş.

Oyların kullanılması sırasında köy muhtarı birleşik oy pusulasını verirken hiç konuşmaması ve içeriye girerek oy kullanmak üzere başkana başvuran kişiye işaret veya konuşma ile bir siyasi partiye oy kullanmasını ister bir biçimde konuşmanın yasak olduğu halde muhtar birleşik oy pusulasını alıp birine verdiği zaman hep CHP'nin adını söyler ve onu işaret ederdi. Kapalı oy kullanma odasının kapısı kapalı olması gerekirken, kapıyı açık bırakarak içeriye giren şahsa yine sözle CHP'nin oy pusulasındaki yerine mühürü basması için zorluyorlardı. İhtiyarlar ve özellikle kadınlar birşey bilmediklerinden, onların söylediği veya işaret ettiği CHP'ye kullanıyorlardı. Bununla birlikte başkanın kendisine verdiği görevi yapmayıp, kapalı oy kullanma yerinin önüne giden MSP'den sandık görevlisi olan ve bizzat kendisiyle aile efradının MSP'ye oy kullandığı açık olduğu halde hep CHP taraftarı görünüp gerçek yüzünü gizlemek için elinden gelen her çabaya başvuran İsmet Polat isimli şahıs ise içeriye girip oy kullananlara hep CHP'ye vermeleri için zor kullanıyor ve bağımsız devrimci aday Ahmet Demirdöven'e oy verenlerin isimlerini tespit ediyordu. Bu adamın tüm amaç ve çabası devrimcilerle halkı karşı karşıya getirmek, onları birbirine düşürmekti.

Tunceli'de bu oportünist kişiyle muhtar, partilerin birleşik oy pusulasındaki yerini bilmeyenleri bütün partileri ve bağımsız adayların yer ve isimlerini söylemeleri gerekirken yalnızca CHP-nin yerini göstermekle yetini--yorlar ve zarfı seçmenin sandığa atması gerekirken, bu kışkırtıcı zarfı seçmenlerin ellerinden alarak oy pusulasına bakıyor ve hangi parti veya bağımsıza verdiğini tespit ediyordu.

Ben bütün bu durumları sandık başkanına hatırlattığım ve kendisi de bunların burjuva seçim kanunlarına bile aykırı olduğunu bildiği halde, hiç müdahale etmiyordu. Ben bu durumlara görevli olarak ve anti-demokratik bir uygulama olduğunu iddia ederek kapalı oy verme yerinin önüne geçerek seçmen oyunu gizlice ve serbestçe kullansın diye kapıyı kapatmaya başladım. Muhtar ve H.Sesinden kişi üzerime saldırdılar ve kendilerinin çalışmalarını önlediğim için beni dövmek istediler. Bunların içerisinde en fazla saldıran şahıs H.Sesi'nden olup, sözde devrimci geçinen, özünde CHP reformistlerinden daha da gerici olan kişiydi.

Sandık başında gözüme çarpan ve beni düşündüren en önemli şey şuydu: CHP'si müşaviri olan Halkın Sesi görüşünden kişi oportünizmin batağına tamamen batmış, tek kurtuluş yolunu CHP'nin iktidarında görmüş ve tüm umuduyla CHP'ye bağlanmış olmalı ki; karısı bağımsız adaya oy kullanınca o kadar kitlenin yanında karısını yumruklayarak dışarıya çıkardı ve daha sonra da kadına bıçak atarak elbisesini yırttı ve eve götürünce de tabancayı çekerek öldürmeye teşebbüs etti, köylüler önlediler. Bu olaya orada bulunan bütün köylüler şahittir.

Bir başka durum da şöyle oldu: Oylama işlemi bitip sandık açılınca oylar geniş bir kitlenin önünde sayılmaya başlandı. Sayıları ben, bir devrimci arkadaş ve H.Sesi'nden kişi yazıyorduk. Bu kişi, bizi kitlenin önünde aşağılamak için CHP'nin oylarını bizden bir fazla bağımsız devrimci adayın oyunu ise bizden bir eksik yazarak bizi yalancılıkla suçlamaya kalkıştı. Biz ise kitlenin önünde oyların bir daha sayılacağını ve bunun sonunda kimin proleter devrimci, halka bağlı ve dürüst ve kimin sahte devrimci olduğunu kitlenin göreceğini söyledik. Ve oylarını tekrar saydığımızda sahte devrimci yüzü açığa çıkan Halkın Sesi görüşünden baylar yine bize saldırmaya kaşkıştılar. Bir köylü elindeki sigara ile saldıranın yüzüne vurdu ve siz sahtesiniz, yalancısınız diye atıfta bulundu.

Halkın Sesi görüşünden oportünistler bana hep tehditlerde bulundular, "sen dışarı çıkınca görürsün" sözleriyle beni korkutmaya çalıştılar. Ama aldanıyorlar.

Benim burada gördüğüm şey CHP-lilerle Halkın Sesi görüşünden olanları birbirinden ayırmanın güç olduğu, Halkın Sesi görüşünü savunan kişileri CHP'yi tek kurtuluş yolu görmeleri ve CHP için yapamayacakları hiç bir fedakarlığın olmadığıdır. En keskin CHP-li olduğunu sandık başında bana yaptıkları tehditlerle anladığım kişilerin Halkın Sesi görüşünden olduğunu öğrenince şaşırmadım.

Baylar! Ya Halkın Sesi görüşünü bırakıp CHP saflarında yerinizi almalısınız, Halkın Sesi'ni yıkıp CHP ile birleşmelisiniz, ya da bu tutumunuzdan vaz geçip proleter devrimci saflarda yer almalısınız.

Bir burjuva partisinin yerine, başka bir burjuva partisinin geçmesiyle halkın kurtulacağına inanan ve burjuva reformist partiye oy vermediği için karısına tabanca çeken görüş burjuva görüşün ta kendisidir. Öyleyse çıkarın maskenizi, kitleler sizi görsün. Devrimcilik kadının özgürlüğünü kısmak, feodal baskıyı katmerleştirmek, kadının söz ve seçme hakkını elinden alıp, düşünce özgürlüğünü yok etmek değildir.

Tunceli'nin Burmageçit Köyünde
Sandık Görevlisi olan
Bir Proleter Devrimci

Halkın Yolu'na bir açıklama : gerçekleri saptamada daha titiz davranalım

Halkın Yolu'nun 17. sayısında yazarı olduğum "Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit: İbrahim Kaypakkaya" isimli kitaba atıfla bir açıklama yayınlandı. Açıklama şöyle: "Halkın Yolu'nun 14. sayısında "Yoldaş İbrahim Kaypakkaya-nın anısına başlıklı yazıda önemli bir hata yapılmıştır. İbrahim Yoldaşın işkencehanelerde yiğitçe direnirken verdiği ve bütün proleter devrimcilere örnek olan ifadesinin 1. cümlesinde yanlış vardır. Bu yanlışlık Nihat Behram ın kitabından gelmektedir, çünkü oradan alınmıştır.

"Ben devrimciyim, biz devrimci olarak..." diye başlayan kısım, "Ben komünist devrimciyim, biz komünist devrimciler..." olacaktır. Bu konuda gazetemizi uyaran Buca cezaevindeki devrimcilere dostça selamlar..."

Halkın Yolu sözkonusu açıklamasının sonunu da şöyle tamamlıyor: "Halkın Yolu böyle hatalar yapmamak için daha titiz ve dikkatli davranacaktır..."

Sözkonusu açıklama ile ilgili olarak Halkın Yolu'nu birkaç noktada eleştirmem gerekiyor. Eleştirim kısaca şöyledir:

1) Halkın Yolu bu açıklamayı yaparken de biraz "titiz ve dikkatli davranma yolunu seçseydi hata düzeltme başlığı altında hata işlemezdi.

2) Sözkonusu kitap burada ölçülerini anlatmayı gereksiz gördüğüm bir sorumlulukla yazılmıştır. Ve özellikle de ifadelerin her bir satırı belgeseldir. Belgelerden aktarılmıştır...

3) Halkın Yolu'nun kastettiği gibi bir çarpıtma sözkonusu olsaydı herhalde kitabın bütününde de olurdu.

4) Halkın Yolu kendisine iletilen bir açıklamayı gerçek kaynaklarıyla karşılaştırma zahmetine katlanmaksızın hemen sayfalarına aktarışı proleter devrimci yayın disiplini ve ciddiyetiyle bağdaşır değildir.

5) İbrahim Kaypakkaya'nın ifadeleri çeşitli zamanlarda, çeşitli biçimlerde, çeşitli bildiri ve dergilerde yayınlanmıştır. Ne var ki, bu yayınlar onu yapanlarca bazı değişikliklere uğratılmıştır. Kimi yerde yumuşatılmış, kimi yerde keskinleştirilmiş, kimi yerde de ekleme ve çıkartmalar yapılmıştır. Oysa İbo yakalandığından ölümüne dek kaldığı hücresinden ifadeleriyle ilgili olarak elimizdeki kaynak altında kendi imzası olan ifade zabıtlarıdır. Ben kitabıma İbo'nun ifadelerinden bölümler alırken, belgeleri olduğu gibi aktarma yolunu seçtim (Halkın Yolu'nun açıklamasını yaptığı ve fakat kaynağına başvurmadığı belgeyi bu açıklamama ekleyeceğim...)

6) Buca Cezaevinden Halkın Yolu'na açıklama yollayan arkadaşlar da sanırım kaynak olarak çeşitli zamanlarda yayınlanan, (ö--zellikle de Sıkıyönetim ertesinde yayınlanan ve ilk sayfasında İbonun resmi yapışık olan "Ölen ama yenilmeyen" isimli bildiriyi) yazıları almaktalar. Ne varki sözkonusu bu bildiri ve yayınlar çeşitli ekleme, çıkartma gibi değişikliklere uğramıştır.

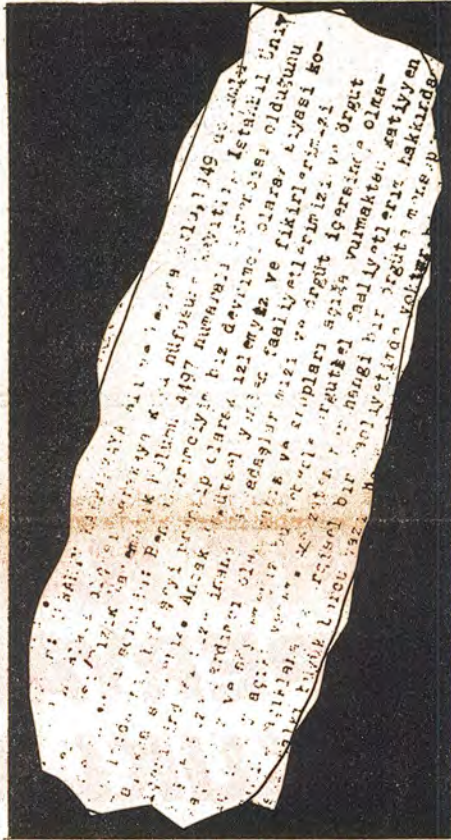
7) Gerçi "Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit" isimli kitabın ilanını Halkın Yolu yayınlamadı fakat, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği bu kitabın ilânına sayfalarında yer vererek okurlarına önerdiler. Halkın Yolu bu tür bir açıklamayı yaparken bu açılardan da "titiz ve dikkatli" davranarak, proleter devrimci birlikteliği hesaba katan bir sorumlulukta davranabilirdi. Yani kitapla ilgili bu tür bir açıklama yapar--ken bu açıklamanın H.K. ve H.B. ni de ilgilendirebileceğini düşünmeliydi.

8) Öte yandan Halkın Yolu'nun açıklama yazarı en azından kitabın yazarı olarak benim de görüşüme başvurabilirdi. Proleter devrimci "titiz ve dikkatlilik" biraz bunu da gerektiriyordu.

9) Bence Halkın Yolu'nun açıklama üslubunda, "alelacele karaçalma" anlayışı hakimdir; proleter devrimci birlik ilkelerini pekiştirici değil, zedeleyici nitelikte hem de...

Halkın Yolu'ndan bu açıklamama sayfalarında, konuyla ilgili olarak kendi özeleştirisiyle birlikte yer vermesini bekliyorum. Çünkü proleter devrimcilik "alelacele ve dayanaksız" yapılan suçlamalarla değil, "hataları devrimci bir tarzda aşmak" la pekişir.

NİHAT BEHRAM



malatya salıcık

(Baştarafı sayfa 5'de)

madığından dolayı hayvancılık da yapamıyoruz.

Köyümüzde tek dershanelik bir okul yapıldı, bu ihtiyaca yetmemektedir. Halkın yardımıyla ek dershane su basmasına kadar yapıldı, daha sonra köyümüz ilerici olduğu için yarıda bırakıldı, yapım emri başka bir köye verildi. Demirel, Türkeş faşistleri bütün köylere elektrik vereceğini yaymaktadır. Biz elektrikten vaz geçtik gaz lambasına gaz bulamıyoruz.

Biz Salıcık köylüleri bu dertlerimizin bu düzende hal edilemeyeceğini biliyoruz. Çünkü bu devlet burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının devletidir. Bunlar halkın dertlerine deva bulamazlar ancak yurdu Amerika ve Rusya'ya satarlar. Bizim kurtuluşumuz Demokratik Halk İktidarı'ndadır.

Okul, yol, su istiyoruz. Hastalarımıza ilaç ve doktor istiyoruz. Hayvanlarımıza yem, ekinlerimize gübre ve su istiyoruz.

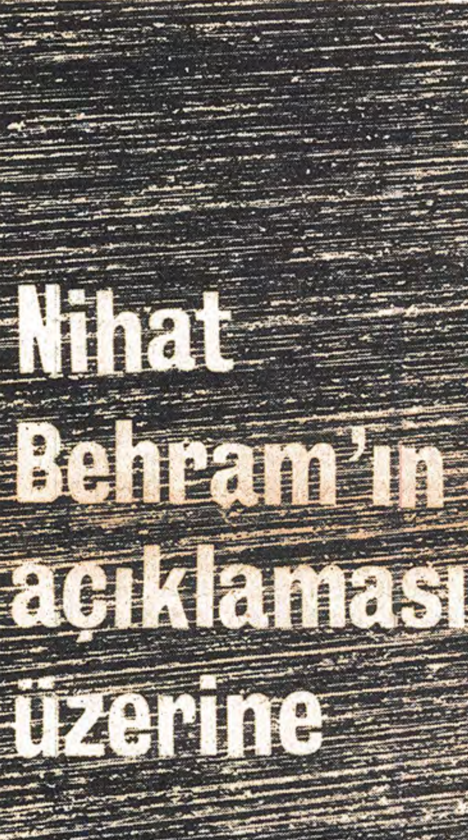
Bütün halkımıza özgürlük istiyoruz.

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

YIKILSIN AĞALIK, TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!

MALATYA-HEKİMHAN-SALICIK
Köyünden Devrimci
Bir Grup Köylü



Gazetemizin 17.sayısında çıkan açıklama üzerine yazar Nihat Behram'ın gazetemize yolladığı açıklamayı aynen yayınlıyoruz. Buca Cezaevinden devrimcilerin bize gönderdikleri mektup üzerine, söz konusu kitabın yazarı olan Nihat Behram'a danışmadan böyle bir düzeltme yapmakla ve kitapta yer-alan sözkonusu cümlenin yanlış olduğuna karar vermekle hatalı davrandık, yeterince titizlik göstermedik. Ama bu konuya önem gösterdik. Sözkonusu cümleyi Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği ' nin Kaypakkaya Yoldaşla ilgili yazılarıyla karşılaştırdık. Halkın Birliği dergisinin 12 Mayıs 1977 tarihli 8. sayısının 9. sayfasında "İbrahim Kaypakkaya'nın Sorgusundan" notuyla yayınlanan alıntı "Esasen biz komünist devrimciler..." şeklinde başlamaktadır. Aynı şekilde Halkın Kurtuluşu gazetesinin 17 Mayıs 1976 tarihli 14. sayısının 6. sayfasındaki alıntı ve 23 Mayıs 1977 tarihli 57. sayısının 8. sayfasında "İbrahim Kaypakkaya'nın ifadesinden" notuyla yayınlanan alıntıda da sözkonusu cümle böyledir. Ayrıca devrimci harekette de genel olarak bilinen ifade bu şekildedir. Nihat Behram'ın açıklaması en azından ifade tutanağında İbrahim Kaypakkaya yoldaşın sözlerinin nasıl yeraldığı konusa açıklık getirmiş oluyor. Önemli olan şudur; her iki durumda da Kaypakkaya yoldaşın yiğit direnişine en ufak bir gölge düşmez. O'nun direnişi tüm devrimciler ve proleter devrimciler için örnek bir direniştir.

Ama Nihat Behram'ın "Halkın Yolu'nun üslubunda 'alelacele karaçalma' anlayışı hakimdir" kanısına katılmak mümkün değildir. Böyle bir hatadan kalkarak Behram'ın bu konuya kolayca varabilmesi bizim için düşündürücüdür. Halkın Yolu'nun proleter devrimcilerin birliği konusunda görüşleri, tavrı ve mücadelesi açıktır. Tanımlanan anlayış proleter devrimci saflarda kendini hissettiriyorsa bu HALKIN YOLU'nda aranmamalıdır. Halkın Yolu bu tür eğilimlerin düşmanıdır ve düşmanı olacaktır.

1977 seçim

(Baştarafı sayfa 5'de)

zalma yönünde olması kitlelerin gün geçtikçe daha geniş kesimlerinin siyasete açıldığının, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının aynen sürmesine karşı memnuniyetsizliğin yaygınlaştığının ifadesi olmaktadır. Elbette, kitlelerin değişik kesimlerinin, değişik ölçülerde uyanışı, seçim sonuçlarına farklı bir şekilde ve çarpık yansımaktadır. Bu meseleyi ileride ele alacağız. Önemli olan kitlelerin yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya karşı memnuniyetsiz--liğinin hızla yaygınlaşmasıdır. Ve bu memnuniyetsizlik önümüzdeki dönemde daha da artacaktır. Önümüzdeki dönemde sömürü ve zulümden kurtulmanın tek yolununun yarı-sömürge, yarı-feodal yapının devrimle parçalanması olduğu gerçeğinin ezilen halk kitlelerince, kavranmasının zemini daha da elverişli hale gelecektir.

Gelecek sayıda: EŞİT OLMAYAN GELİŞMENİN BİLİNÇLENMEYE ETKİSİ.

faşist diktatörlük

Baş.ta.sa.1'de

rak ağalarının en büyük kesimi, faşist ve sosyal-faşist sendika ağaları, mevcut durumda faşist diktatörlüğü onarmak, halkın muhalefetini bastırmak için en uygun hükümetin Ecevit hükümeti olduğunda birleşiyorlar. Onlar için, böyle bir hükümet 73'teki gibi bir gediğin ifadesi değil, daha da genişleyen gedikleri tıkamak için bugün, en etkili yoldur. Bu yol, faşist diktatörlüğün "demokrasi", "barış" teraneleriyle, reformist süslerle devamının yoludur.

Böylece, yaşadığımız yakın geçmişin sekiz hükümet denemesi de, dünya halklarının mücadele tecrübelerinde olduğu gibi, faşist diktatörlüğün hükümet değişiklikleriyle, parlamenter oyunlarla yenilmediğini ve yenilmeyeceğini, yıkılmadığını ve yıkılmayacağını gösterdi. Faşist diktatörlüğün yıkılması, kitlelerin aşağıdan eylemiyle önemli alt-üst oluş şartlarında veya sosyal devrimle mümkündür. Yok edilmesi ile kesinlikle devrim meselesidir.

Halkın Yolu, yayına MC döneminde başladı. 2. sayısında MC hükümetine ilişkin siyasi mücadele anlayışını ortaya koymuştu. Buhranın derinleşmesine paralel olarak halkın kendiliğinden mücadelesinin yükseldiğini, devrimci önderlikten yoksun kitlelerin bu mücadele içinde ancak kendiliğinden hedeflere yönelebildiğini söyledi. Böylece, kitlelerin "kahrolsun faşist MC hükümeti" sloganına sarıldıklarını, tüm yoksullukların ve acıların sorumlusu olarak Demirel hükümetini gördüklerini söylemişti. Bu, kitlelerin kendiliğinden bilinçle devrimci hedeflere yönelemediğinin, mevcut bürokratik askeri faşist cihazı hedef alamadıklarının, faşizmi emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının açık terörce diktatörlüğü olarak göremediklerinin ifadesiydi. Doğru hedef esas olarak faşist diktatörlüğü almaktı, MC hükümetini değil.

Halkın Yolu, yayına MC döneminde başlarken 2. sayısında, MC hükümetine ilişkin siyasi mücadele anlayışını ortaya koydu. Buhranın derinleşmesine bağlı olarak "mevcut sosyal sisteme karşı memnuniyetsizliklerini kendiliğinden kitle mücadeleleriyle ortaya koyan kitleler, çektikleri bütün yoksulluğun ve acının sebebi olarak (tek tek patronları değilse bile) faşist Demirel hükümetini görüyorlar. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesi emperyalizmi ve faşizmi, yarı-sömürge yarı-feodal boyunduruğun nedeni olan iki emperyalist süper devleti ve onların aracı faşist diktatörlüğü, bürokratik-askeri faşist cihazı hedef alamıyor " tespitini yaptı. Kitlelerin kendiliğinden mücadele içinde ancak kendiliğinden siyasi hedeflere yöneldiğini, böylece ancak "kahrolsun MC" sloganıyla, sonuç olarak bir hükümet değişikliğinden başka birşey ifade etmeyen bir sloganla mücadeleye atıldıklarını belirtti. Yalnızca MC hükümetini gören geniş halk kitleleri MC'nin yıkılmasıyla faşist diktatörlüğün yıkılmış olmayacağını görmüyordu. Bu faşist diktatörlük içinde hakimiyeti ele geçirmeye çalışan çeşitli faşist ve sosyal-faşist kliklerin böyle alt edilemeyeceğinin, iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin böyle kırılamayacağının görülememesini anlatıyordu.

Halkın Yolu, "MC Yıkılsın" talebi ile kendiliğinden doğan siyasi hedeflere yönelmenin reformizmin pekişmesine, kitlelerin devrimci hedefler doğrultusunda seferber edilememesine yol açacağını belirtmiştir. Faşist diktatörlükle faşist MC'yi aynileştirme hatasını eleştirmiştir. Faşist diktatörlüğü siyasi hedef almanın MC hükümetine kayıtsız kalmak olmadığını, iki süper devlete ve onların uzantısı büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı mücadelenin, elbette aynı zamanda faşist diktatörlüğün bir kurumuna karşı da mücadele etmek demek olduğunu belirtmiştir. Önemli olanın hükümeti mi yoksa bunu da içeren faşist diktatörlüğü mü hedeflemek meselesi olduğunu söylemiştir.

O dönemde devrimci kabarış şartlarında, "Yıkılsın MC" sloganıyla kendini sınırlayan, hiçbir olumlu yöneliş getirmemesine rağmen, siyaset yapma üzerine gürültü yapan devrimci hareket içindeki reformizm, haklı olarak Halkın Yolu'nun ne dediğini hiç anlayamamıştı. Bütün dikkatini hakim sınıflar arası mücadeleye vererek, "daha demokratik bir hükümet" parlamenter hayalleriyle menşevik aşamalar anlayışını uygulamıştı.

Şimdi, gerek yazımızın girişinde özetlediğimiz gelişmeler, gerekse son dönemde özellikle keskinleşen sınıf mücadelesi şartlarında, bütün siyasi akım ve grupların gerçek niteliklerini ortaya çıkaran şartlarda bu tesbitlerimize tekrar bakmalıyız. Bu bakış, tesbitlerimiz, temel yönelişimizin doğruluğunu açıkça ortaya koyuyor. MC hükümeti halkın devrimci önderlikten yoksun müdahalesiyle, artan kendi iç çekişmeleriyle kısa zamanda fiilen dağıldı. Seçimler bunun resmî ilanı oldu. Reformist CHP, "Kahrolsun faşist MC" diye, değişik sınıf ve tabakaların, değişik amaçlarla ve yöntemlerle sürdürdükleri mücadeleyi peşine taktı. Kitlelerin kendiliğinden ulaştıkları bilinç seviyesine dayandı. İkinci sayımızda belirttiğimiz gibi CHP "iki süper devletle, faşistler ve sosyal-faşistlerle uzlaşarak faşist diktatörlük yıkılmaksızın MC hükümetinin düşürülmesi" ni başardı. Şimdi "kitle mücadelelerini durdurmaya çalışmaktadır." CHP şimdi faşist diktatörlüğü reformist süslerle yaşatmayı üstlenmeye hazırlanıyor. Bu duruma "MC yıkılsın" talebine yeterince sahip çıkmamamız, bunu reformizme "terketmemiz" mi yol açtı? Yoksa, MC hükümetinin ardındaki faşist diktatörlüğü hedefleyip "Kahrolsun faşist diktatörlük" temel talebini yığınlara kavratamamız mı?

O dönem gelişen halk hareketi şartlarında hiç bir olumlu yöneliş programına sahip olmayan proleter devrimci saflardaki reformizm, haklı olarak Halkın Yolu'nun ne dediğini hiç anlamamıştı. Burjuva parlamenter dünyaya kapanarak, iyi hükümetler, kötü hükümetler tasnifiyle uğraşıyor; sonuç olarak hele bir MC yıkılsın, sonrasını o zaman düşünürüz diyerek, en iyimser yaklaşımla ancak halkın kendiliğinden ulaştığı bilinç seviyesine varabiliyordu. Zaman, böylelerinin henüz günü birlik burjuva politikacıları aşamasında olduklarını ve çalışan yığınlara önerebilecek hiçbir şeyleri olmadığını gösterdi. Proleter devrimciler ile, "proleter devrimci" etiketi altındaki reformcular arasındaki farklardan birini reddedilmez bir şekilde ortaya çıkardı.

Proleter devrimcilerin seçim çalışmalarıyla ilgili mektupları bile gerçekleri bütünüyle ortaya seriyor. Sınıf mücadelesindeki gelişmelere bağlı olarak yaşadığımız tecrübeler, gelişmeler, bağımsızlığa ve demokrasiye kavuşmanın devrim meselesi olduğunu, kitleleri bu anlayışı net olarak kavrayarak seferber etmenin esas görev olduğunu ortaya koyuyor. Bunun için halkın temel taleplerini ifade eden temel devrimci sloganlarımızın yığınlara maledilmesinin, devrimci bir yönelişe sahip olmanın önemini kavramalıyız. Devrimden çıkarı olan halk sınıflarına böyle, devrimci bir tarzda yaklaştığımız ölçüde baş düşmanlarımızı tecrit edecek, kitleler üzerindeki reformizmin etkisini kırabileceğiz. Böyle bir dönemde hükümet değişikliklerini eylem şiarı, esas siyasi hedef olarak ele almanın reformcu özü ortaya çıkmıştır. Bu reformist özün günümüzdeki devamı ancak "yeni bir MC'yi inceleme" anlamında "MC'ye hayır" eylem şiarı veya "12 Mart faşist kliğini tecrit" şiarı olabilir.

Bugün temel yönelişimizi korumalı ve netleştirmeliyiz. Baş çelişmeyi çözme yolunda kavrayacağımız halkanın bir parçası olarak faşist diktatörlüğü hedeflememiz kurulacak bir CHP hükümetine karşı da doğru mücadele verebilmemizin şartıdır. Aynı zamanda, diğer bir alternatif olarak kurulacak yeni MC'ye karşı devrimci bir mücadelenin de gereğidir.

Baş çelişmeyi çözme yolunda kavrayacağımız halka, iki süper devlete, bunların uzantısı faşist diktatörlük ve sosyal-faşizme karşı, temel devrimci sloganlarımızla kitle mücadelelerine önderlik ederek halkın bağımsız güçlerini seferber etmektir.

KURULUŞUNUN 56. YILINDA ÇKP'NİN MÜCADELE BAYRAĞI YİNE YÜKSEKLERDE DALGALANIYOR

1 Temmuz, Çin Komünist Partisinin kuruluş tarihidir. Çin Komünist partisinin tarihi ise,dünya proletarya hareketinin en yüce parçalarından biridir. Dünya proletaryasına ve ezilen halklara, düşmanlarını yenme, devrim ve sınıfsız toplum yolunda başarıyla ilerlemede ışık tutmaktadır.



Rusya'daki şanlı ekim sosyalist devrimi ile Çin'e ulaşan Marksizm-Leninizmin, Çin devrimci hareketiyle birleşmesinden doğan Çin Komünist Partisinin 60 yıla yaklaşan tarihi, her şeyden önce bu bakımdan önemlidir. Bu uzun tarihin ispat ettiği en temel meselelerden biri şudur: "Bir siyasi partinin başarısı ya da başarısızlığı, çizgisinin doğru olup olmamasına bağlıdır. Siyasi iktidar ele geçirilmiş olsa bile yanlış bir çizgi, onun kaybedilmesine yol açar. Doğru bir çizgi ise, siyasi iktidarı henüz elinde bulundurmayan bir partinin onu ele geçirmesini sağlar."

ÇKP'nin Çin proletaryası ve ezilen yığınlarına başarılı bir önderlik yapabilmesi, proletaryanın bağımsız ve insiyatifli bir güç olabilmesi oportünist çizgilerin, yenilgiye uğratılmasıyla gerçekleşti. Mao Zedung'un devrimci çizgisi, parti içindeki oportünist çizgileri etkisizleştirdiği zaman Çin devrimi gelişti. Oportünist çizgilerin geçici olarak partiyi ele geçirdiği zaman ise devrim geriledi, darbeler yedi. Devrimin gerçekleşmesi, partinin kitlelere devrimci önderliği; Cen Du-siyu'nun sağ, Can Gao-Dao'nun "sol", Li-li san'ın "sol", Vang Ming'in "sol" ve sağ oportünist görüşlerinin etkisizleştirilmesiyle gerçekleşti.

Sağ oportünizm, işçi sınıfının devrimci önderliğini reddetme, kitlelere, ve onların yaratıcılığına değil, burjuvaziye bel bağlama şeklinde ortaya çıktı. "Sol" çizgiler de Çin'in özgül şartlarını kavramaktan uzaktı. Kitlelerin seferber edilmesine önem vermiyor ve maceracı bir hat izliyorlardı.

Başkan Mao Zedung, Marksizm-Leninizmi Çin'in somut şartlarına yaratıcı tarzda uygulayarak devrimin en temel meselelerini çözdü. Marksizm-Leninizmin ölü, şekil ve kurallar yığını olmadığını, yaşayan, zenginleşen ve dünyayı değiştirmeye yarayan bir eylem kılavuzu olduğunu gösterdi. Dogmatizm ve subjektivizmin devrimi baltalayan yanlış eğilimler olduğunu öğretti. Çin devriminin kendine özgü karekterini, dostlarını ve düşmanlarını tespit etti. Kitleleri harekete geçirmeksizin, onların yaratıcı insiyatiflerini kuvvete dönüştürmeksizin devrimin gelişemeyeceğini öğretti.



Mao Zedung, gerek devrimin gerçekleşmesine kadar ortaya çıkan oportünist karargahların, gerekse proletarya diktatörlüğü şartlarındaki revizyonist karargahların, toplumdaki sınıf mücadelesinin partiye yansımasından başka bir şey olmadığını gösterdi. Parti içinde zaman zaman açığa çıkan burjuva karargahlara karşı Mao Zedung'un önderlik ettiği doğru çizgi, kitlelere dayanarak açık ve kesin bir mücadele verdi.

Ve her defasında, devrimin düşmanları ne kadar hile ve tertiplere başvururlarsa vursunlar da ima bir avuç kaldılar. Tecrit edilip etkisizleştirildiler. Mao Zedung'un devrimci çizgisi ise, daima milyonlarca kitleyi kazandı, birleştirdi ve büyük zaferlere götürdü. ÇKP içindeki iki çizgi mücadelesi, Mao Zedung'un temsil ettiği devrimci çizginin, daima, kitleleri seferber ederek, kitlelere dayanarak revizyonist karargahlara karşı mücadelesi şeklinde cereyan etti. Mao Zedung'un doğru çizgisini rehber alan ÇKP kitleleri seferber ettiği içindir ki, toprak ağalarını, Japon istilacılarını, ABD emperyalizmi ve Guomingtang'ı yenerek milli demokratik devrimi gerçekleştirdi.

Mao Zedung, sosyalist devrim ve sosyalist inşa döneminin sorunlarına, bütün dünya proletaryası içinde büyük önem taşıyacak çözümler getirdi. Bu dönemde de her şeyin sınıf mücadelesini esas alarak, kitlelerin seferber edilmesiyle çözüleceğini belirtti. ÇKP, en temel meselelerden olan proletarya diktatörlüğü sorununda da dünya proletaryasına yol gösteren tecrübeler bıraktı. M-L'i zenginleştirdi. Mao Zedung, sınıf mücadelesinin, proletarya diktatörlüğü altında devam edeceği ilkesini ve bunun esas olduğunu gösterdi. Bu dönemde temel çelişmenin burjuvazi ile proletarya arasında olduğunu belirterek,herşeyin proletarya diktatörlüğünü sürekli olarak geliştirip derinleştirmeye, yığınları sürekli olarak eğitip burjuvaziye karşı yöneltmeye bağlı olduğunu söyledi. Temel mesele proletarya diktatörlüğünü sürdürmektir. Bundan herhangi bir sapma kaçınılmaz olarak burjuvazinin iktidarını getirecektir. Sınıf mücadelesinin diyalektiği, Marksizmin düşmanlarını Marksistmiş gibi gizlemeye zorlar. Yenilmiş olan burjuvazi sürekli olarak kendini Marksist kılığı altında yenilemeye çalışır.

Bu bakımdan geniş kitleleri seferber ederek sürekli olarak burjuvaziye karşı mücadele etmek gerekir. Başkan Mao bu konunun ve uyanık olmanın önemini şöyle belirtti: "Sosyalist devrim yapıyorsunuz ama burjuvazinin nerede olduğunu bilmiyorsunuz. O komünist partisinin içindedir. Parti içinde kapitalist yolu tutmuş olan iktidar sahipleridir. Kapitalist yolcular hâlâ kapitalist yolda ilerlemektedir."

Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerde proletarya diktatörlüklerinin, yıkılmasından dersler çıkaran Mao Zedung proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesine ilişkin Marksizm-Leninizm'i zenginleştirdi. Dünya proletaryasına öğretmenlik yaptı.

Başkan Mao'nun devrimci çizgisini izleyen ÇKP, proletarya diktatörlüğü dönemi boyunca Liu Şao Çi, Lin Biao ve Deng Sia Pinglerin karşı-devrimci çizgilerini, mahkum ederek, işçi sınıfına,sosyalist devrime önderlik etti. Her bir burjuva karargahını etkisizleştirmenin gücü, devrim isteyen kitlelerin Başkan Mao'nun önderliğinde toplanmasından geliyordu. Ancak bu yolla Çin halkı sınıfsız toplum yolunda başarıyla ilerlemektedir. Ve gene ancak bu yolla proletarya diktatörlüklerinin yıkılması tehlikesi bertaraf edildi. Parti içinde burjuva karargahı kuran Liu Şao Çi'ler, kapitalist yolcular devrildi. Büyük proleter kültür devrimi, burjuvaziyi yıkan ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştıran bir devrimdi. Başkan Mao, kültür devrimlerinin binlerce yıllık sınıflı toplumların ezilen yığınlardaki izlerini bertaraf etmek, onları canlandırıp eğitmek, hâlâ güçlü kültürel, tarihi, sosyal imtiyazları olan burjuvaziyi devirmek için gerekli olduğunu belirtti. Büyük proleter kültür devriminden sonra Mao şöyle dedi: "Bugünkü büyük kültür devrimi sadece ilkidir, gelecekte kaçınılmaz olarak böyle birçok devrim olacaktır."

Dünya Marksist-Leninist hareketinde, başını Kruşçev'lerin çektiği uluslararası bir revizyonist akım ortaya çıkınca, ÇKP dünya M-L hareketinin önderliğini üstlenerek mücadeleye atıldı.

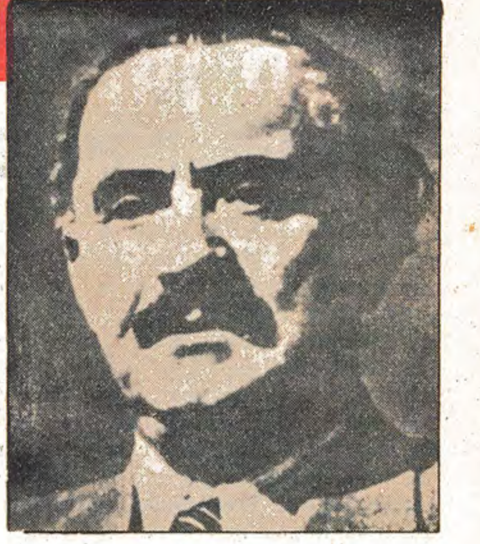
ÇKP modern revizyonizmi altedecek dünya M-L hareketine önderlik etti.

Lenin ve Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüklerini yıkarak iktidarı gaspeden bu modern revizyonistler, açık,kapalı her yolla M-L'i yıkmak için cihat açtılar. Lenin'e, Stalin'e saldırıya geçtiler. Kısacası M-Leninizme ait ne varsa ortadan kaldırmaya koyuldular. ÇKP ve AEP bu döneklik ve sapıklıklara karşı kararlı,uzlaşmaz bir mücadele açtı. Marksizm-Leninizm'i bozulmadan, yozlaşmadan kurtardı, onu savundu ve zenginleştirdi. Revizyonist ve Troçkist saptırmaları onların "dönem değişmiştir" şamataları altında M-L'i öldürme faaliyetlerini açığa çıkardı. ÇKP, AEP ile birlikte dünya proletaryası ve halklarını uyardılar. Komünist hareketlere ilham kaynağı oldular, yol göstericiliği yaptılar.

Bir dönem M-L'e saldıran artık onun sesini kısıp "komünizm" etiketi altında modern revizyonizmi reklam edeceğini umanlar, ve bir dönem gerçekten sarsılmaz, çok güçlü gibi görünenler, sarsıldı, parçalandı, güçsüzleşti, teşhir oldu. Troçkizm, maceracılığın sözümona "revaçta" olduğu dönemler geride kaldı. Ama M-L hareket her zamankinden daha fazla güçlendi ve uluslararası birliği sürekli olarak pekişiyor, halkların mücadelesine önderlik etme konusunda dev adımlar atıyor.

Bugün herşeyden önce kendine M-L diyebilmek için ÇKP ve AEP-nin önderliğini yaptığı uluslararası komünist hareketin temelleri üzerinde yükselmek gerekir.ÇKP ve AEP'nin önderlik ettiği M-Leninizm'i savunup rehber edinmeksizin M-L olunamaz. Ve bu bakımdan ÇKP ve AEP'ye karşı tavır gerçek komünist olmada en önemli mihenk taşlarından biridir. Bugün kuruluşunun 56. yılında ÇKP, AEP ile birlikte, bütün dünya proletaryasının ve ezilen halkların mücadelelerine ilham kaynağı olan ve yol gösteren parlak güneşlerdir.

DÜNYA PROLETARYASININ ÖNDERLERİNDEN DİMİTROV YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN 28. YILINDA ANIYORUZ



Modern revizyonizmin, sosyalist ülkelerdeki proletarya diktatörlüğünü yıkarak iktidarı gaspetmesinden sonra Marksizm - Leninizm ve dünya proletaryasının önderlerine burjuva kampından yapılan saldırılar çeşitlendi. Eski burjuvazi doğrudan saldırılarını sürdürürken revizyonist burjuvazi onun yaşayan özünü yok etmeye meta olarak kullanılan bir süs haline getirmeye çalışıyor. Dünya proletaryasının önderlerine her vesile ile saldırırken, isimlerine bile katlanılmaz olduğunu ilân etti. İsmini kolayca çıkarıp atmanın mümkün olmadığı önderleri ise burjuva çıkarlara emperyalist hırslara yardım eden bir burjuva yazar derekesine düşürme alçaklığına giriştiler. Dünya halklarının gözünü boyamada burjuva hain karakterlerini gizlemede bir maske haline getirdiler.

Dimitrov'un başına gelen de böyle bir şeydir. Revizyonist burjuvazi onun insanlığa mal olmuş özelliklerini dünya proletaryasına bıraktığı yol gösterici değerlerini bir süs, aldatmaca haline getirmeye çalışıyor. İşbirlikçi yeni Bulgar çarlarından diğer işbirlikçi revizyonistlere kadar hepsinin Dimitrov'dan anladığı budur.

Ancak bugün Dimitrov'un hasımları sadece burjuvazi ve revizyonist burjuvazi değildir. M-L kamptaki oportünist akımlar, onu, bir süper devlete karşı mücadele ederken, diğerine dayanmayı ve sınıf işbirliğini meşru görecek liberal bir aydın gibi göstermeye uğraşıyor. Savaş tehlikesi, savaş şartları gibi meselelerde ve yaşadıkları dünyanın "istikrarının"bozulup, çalkantılı dönemin başlamasından tedirgin olan bu unsurlar, şaşırmakta, burjuvazinin ayaklarına kapanmaktadırlar. Zor ve çetin şartlarda burjuvaziye bel bağlamalarını meşru ve haklı göstermek için olayları görmek istedikleri gibi görerek ve buna uygun keyfi tarihi paralellikler kurarak yaptıklarına Dimitrov'u da tanık göstermekte, yardıma çağırmaktadırlar. Onu zor şartlarda burjuvaziye bel bağlamayı meşru gören bir liberal seviyesine düşürmeye çalışıyorlar. Kendilerine benzetmeye uğraşıyorlar. Hayır! Bu oportünistlerin tutumu, devrimci öğretmenlerin, M-L'lerin tutumu değildir. Bu, devrimci öğretmenlerin adına karşı çıkmadan ve hatta onları savunma adına, burjuva tezleri sergileyen aydınların tutumudur. Marksizmi, Leninizmi "dostça", nezaketten öldürmeye çalışanların tutumudur.

Dimitrov II. Dünya savaşı öncesinde savaş şartlarında ve savaşın değişik aşamalarında Stalin'in yanında proletarya ve ezilen halklara yol gösteren bir öğretmendi. Taktikleri ve belirlediği görevler proletaryanın bağımsızlığını ve insiyatifini korumak onun asgari ve azami programına hizmet etme temel şartına bağlı idi. Faşizme ve savaşa karşı belirlediği görevler, işçi sınıfı ve ezilen yığınlara dayanarak ve onların seferber edilmesi temelinde milli demokratik halk devriminin ve devrimle savaşı önlemenin yoluydu. II. Dünya savaşında faşist kamp ile İngiltere, Fransa arasında bir savaş aşamasına girdiği zaman bu sonuncu ülkelerin savaşa ve faşizme karşı demokrasi için savaşa tutuştukları ve "herşey faşist kampın yıkılması içindir" çığırtkanlıklarına başladılar. Halktan, işçi sınıfından bu konuda "fedakarlık"istedikleri, savaşı kazanırlarsa,faşizmin yıkılacağını, bundan işçi sınıfının da çok kazançlı çıkacağını ispat etmeye çalıştılar. Dimitrov, kapitalist ülkelerin işçi sınıfını uyardı. Böyle bir şeyin kendi burjuvalarının çıkarlarının peşinden sürüklenme olduğunu belirtti. Proletaryanın biricik görevinin savaşa karşı mücadele için en geniş kitleleri harekete geçirmek olduğunu gösterdi. Dimitrov, faşist saldırganların Stalin önderliğindeki sosyalist SSCB'ye saldırmasıyla savaşın yeni bir safhaya girmesi karşısında gene aynı anlayışla görevler gösterdi. Bunların tersi, devrimden, devrimci özünden koparılmış birleşik cepheleri, savaşa karşı hazırlık görevlerini ancak 2. ve 2,5 uncu enternasyonalin burjuva reformcuları söyleyebildiler.

Dimitrov'u, onun görüş ve direktiflerini böyle bir derekeye düşürme çabaları da boş ve umutsuz çabalardır. Dimitrov, devrimci proletaryanın öğretmenidir. Onun kalbinde, bilincinde yaşamaktadır.

KORE HALKI AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE KUKLALARINI KOVARAK BİRLEŞİK SOSYALİST KORE'Yİ KURACAKTIR

Amerikan emperyalizmi 27 yıl önce içinde Türkiye'nin de bulunduğu bir çok ülkeden topladığı devşirme askerler ile birlikte Asyada saldırıya girişti.

Devrim dalgasını durdurma, hegemonya ve nüfuz alanlarını genişletme hesaplarıyla Kore'ye azgınca saldırdı, dört bir yandan işgal etti. Aynı anda Çin'in bir eyaleti olan Tayvan'a da girdi, işgal etti.

Kore halkı; modern silahlarla donatılmış devşirme birliklerin azgın saldırısına ve nükleer silahlarla Kore'yi tamamen yakıp yıkma tehdidine karşı, hiç tereddüt etmeden, derhal anavatanını kurtarma savaşına girişti... Başkan Kim Il Sung ve Kore işçi partisinin önderliğinde kahramanca, baş eğmez bir mücadeleye atıldı. Halkın engin yaratıcılığının örneğini verdi. Kore halkı dünya halklarının emperyalizme karşı mücadele tarihine ölümsüz, şanlı sayfalar ekledi. Bu haklı savaş bütün ezilen halkların sıcak bir desteğini gördü. Çin halkı başkan Mao'nun direktifine uyarak, Kore halk ordusu ile omuz omuza savaşmak için Çin halk gönüllülerini gönderdi. Gerçek enternasyonalist dayanışmanın yüce,en güzel örneğini verdi. Kore halkının dünya halklarının desteğiyle birlikte sürdürdüğü mücadele Amerikan saldırganını geriletti, ateşkes anlaşması yapmaya zorladı. Kore'nin Kuzey'i tamamen kurtarıldı.

Kore halkının mücadelesi; düşman ne kadar azgın, yenilmez gibi görünse de, aslında onun kâğıttan bir kaplan olduğunu; ve ona karşı halkın bağımsız güçlerini örgütleyerek, sebatla savaşmaktan başka yol olmadığını gösterdi. Eğer dünya halkları mücadeleye atılır, silahlarını ellerine alırsa emperyalist saldırganı kesinlikle yenebileceklerini ülkesinin kaderini kendi ellerine alabileceklerí bir kez daha ispat edildi. Emperyalizm yüzüne ne kadar "barış", "demokrasi" maskesi takarsa taksın, gerçekte karakterinin, hiç değişmeyeceği ve bütün sahte maskelerinin hiç de uzun süreli bir aldatmaca olamayacağını örnekledi.

Kore'nin kurtarılan kısmında veya Kuzey Kore'de Kore halkı, Kim Il Sung ve Kore İşçi Partisinin önderliğinde, proletarya diktatörlüğü yolunda azimle yürüdü. Kendi gücüne güvenerek sosyalizm yolunda ilerledi. Devrimin, ideolojik, kültürel ve teknik üç bayrağını yükseklerde tuttu. Sosyalist devrim ve sosyalist inşada büyük başarılar kaydetti.

Güney Kore'de ise Amerikan emperyalizmi işgalini sürdürdü. Ancak tarih kaçınılmaz olarak emperyalizm ve işbirlikçilerinin aleyhine işledi. Güney Kore'de halkın ABD emperyalizmine ve kuklalarına karşı mücadelesi hızla gelişti. Kore'nin yeniden birleştirilmesi frenlenemez bir kuvvet haline geldi.

Öte yandan bütün dünyada Kore halkının haklı davası geniş bir destek buldu. ABD emperyalizmi ve kuklaları hızla tecrit oldu. Birleşmiş milletler teşkilatı bile ABD emperyalizminin derhal çekilmesini ve Kore'nin yeniden birleştirilmesini kabul etmek zorunda kaldı.

Kore sorunu hiç bir müdahale olmadan Kore halkının kendisi tarafından çözülmelidir. Kore'nin yeniden birleştirilmesi Başkan Kim Il Sung tarafından belirtilen siyaset ve prensipler üzerinde tanınmalı ele alınmalıdır. Başkan Kim Il Sung ve Kore İşçi Partisi önderliğinde Kore halkının bağımsızlık ve anavatanın yeniden birleştirilmesi zafere ulaşacaktır.

KORE HALKININ GERÇEK TEMSİLCİSİ KİM IL SUNG ÖNDERLİĞİNDE KORE DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİDİR.

ABD EMPERYALİZMİ VE KUKLALARI GÜNEY KORE'DEN DEFOLUN!

YAŞASIN KORE HALKININ BİRLEŞİK, BAĞIMSIZ SOSYALİST KORE MÜCADELESİ!